

40326, ~~and (38156) 8b~~

II ch h

DEJANJA
SV. APOSTELJNOV.

POLEG GRŠKEGA IZVIRNIKA.

Prav. J. M. i. a. z.

NA DUNAJI.
ZALOŽIL A. REICHARD IN DRUŽ.

1871.

III H-40326

IN=30002507

DEJANJA SV. APOSTELJNOV.

I. POGLAVJE.

Prvo torej knjigo sem napisal o vsem, o Teofil, kar je jel Jezus delati in pa učiti,

2. Noter do dné, ko se je gor vzel, potem ko je zapovedi dal aposteljnóm, ktere je bil po svetem Duhu izvolil.

3. Kterim se je tudi po trpljenji svojem živega pokazal, z mnogimi gotovimi znamenji, in jim se je štirideset dnî prikazoval, in govoril o kraljestvu Božjem.

4. In ko se je ž njimi sesel, zapovedal jim je, naj ne odidejo iz Jeruzalema, nego čakajo obljube očetove, ktero ste slišali od mene;

5. Kajti Janez sicer je krstil z vodo, ali vi se boste krstili z Duhom svetim, ne dolgo po teh dnéh.

6. Tí pa, kateri so se bili sešli, vpraševali so ga torej, govoreč: Gospod! jeli boš v teh dnéh zopet postavil kraljestvo Izraelovo?

7. On pa jim reče: Ni vaše, da bi znali čas ali uro, ktero je Bog svojeje oblasti pridržal;

8. Nego prejeli boste moč, ko pride sveti Duh na vas, in boste mi priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji in noter do kraja zemlje.

9. In ko je to povedal, vzdignil se je vpričo njih: in oblak ga je vzel izpred njih očî.

10. In ko so gledali za njim, ko je šel na nebo, in glej, moža dva pristopita k njim v belej obleki,

11. Ktera tudi rečeta: Možjé Galilejci! kaj stojite in zrete na nebo? Ta Jezus, ki se je gor vzel od vas na nebo, ta bo prišel, kakor ste ga videli, da je šel na nebo.

12. Tedaj so se vrnili v Jeruzalem z gore, ktera se imenuje Oljska, in je blizu Jeruzalema, en sobotni dan hodá.

13. In ko so bili noter prišli, šli so gor v gornjo izbo, kjer so prebivali: Peter in pa Jakob in Janez in Andrej, Filip in Tomaž, Jernej in Matevž, Jakob Alfejev in Simon Zelot, in Juda Jakobov.

14. Vsi ti so bili ene misli stanovitni v molitvi in prošnji, z ženami in Marijo materjo Jezusovo, in z brati njegovimi.

15. In v te dní vstane Peter sredi učencev, in reče (bilo je pa ljudi kakih sto in dvajset imen):

16. Možjé bratje! moralo se je izpolniti to pismo, ktero je prerekel sveti Duh z ustmi Davidovimi, za Juda, kateri je bil vodnik tem, ki so vjeli Jezusa;

17. Kajti prištet je bil nam, in prejel je bil del te službe.

18. Ta torej je pridobil njivo od nepravičnega plačila, in obesil se je, in razpočil se je po sredi, in izsul se je ves drob njegov.

19. In na znanje je prišlo vsem, kateri prebivajo okoli Jeruzalema, tako, da se imenuje tisto polje v lastnem njih jeziku Akeldama, to je Krvavo polje.

20. Pisano je namreč v bukvah psalmov: „Dvor njegov naj bo pust, in nikogar naj ne bo, kateri bi prebival v njem;“ in: „Škofijstvo njegovo naj prejme drugi.“

21. Za to je treba, da od teh móž, kateri so bili z nami ves čas, dokler je gospod Jezus z nami prebival,

22. Začenši od krsta Janezovega noter do dné, ko

se je gor vzel od nas: da bo eden od teh z nami vred priča vstajenja njegovega.

23. Ter postavijo dva, Jožefa, ki se imenuje Barzaba, s priimkom Just, in Matija.

24. In moleč rekó: Ti Gospod, ki poznaš srca vseh, pokaži, kterega od teh dveh si izvolil,

25. Da prejme del te službe in aposteljstva, iz kterega je izpadel Juda, da je odšel na svoj kraj.

26. In vržejo kocke za nju, in kocka pade na Matija, in prištet je bil enajsterim apostelnom.

II. POGLAVJE.

In ko pride petdeseti dan, bili so vsi ene misli vkupej.

2. Kar vstane šum z neba kakor puhanje silnega vetra, in napolni vso hišo, kjer so sedeli.

3. Ter prikažejo jim se razdeljeni jeziki kakor ognjeni, in sede na vsakega od njih.

4. In vsi se napolnijo Duha svetega, in začnó govoriti v drugih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati.

5. Prebivali pa so v Jeruzalemu Judje, možjé pobožni, od vsakega naroda, kteri so pod nebom.

6. Ko se je pa zaslišal ta glas, snide se množica, in groza jih obide: kajti slišal je vsak od njih, da govore v njegovem jeziku.

7. In zavzemali so se in čudili, govoreč med seboj: Glej, niso li vsi ti, ki govore, Galilejci?

8. In kako mi slišimo vsak svoj jezik, v katerem smo se rodili?

9. Parčani in Medijani in Elamljani, in kteri prebivamo v Mezopotamiji, in pa Judeji in Kapadociji, Pontu in v Aziji,

10. Frigiji in pa Pamfiliji, Egiptu in v stranéh Libije, ktera je pri Cireni, in prišelci iz Rima, Judje in pojudeni,

11. Krečani in Arabljani: slišimo, da nam govore v naših jezikih velika dela Božja.

12. In vsi so se zavzemali, in strmeli so, govoreč eden drugemu: Kaj će to biti?

13. A drugi so se posmehovali, in govorili so: Sladkega vinca so se napili.

14. Tedaj se vstopi Peter z enajsterimi, in povzdigne glas svoj, in reče jim: Možjé Judje in vsi, kateri prebivate okoli Jeruzalema! to vam bodi na znanje, in poslušajte besede moje.

15. Ti namreč niso, kakor vi menite, pijani, ko je še le tretja ura dné;

16. Nego to je, kar je rečeno po preroku Joelu:

17. „In poslednje dní bo, pravi Bog, izlil bom od duha svojega na vse človeštvo, in prerokovali bodo sinovi vaši in hčere vaše; in mladeniči vaši bodo videli prikazni, in starcem vašim se bodo sanjale sanje.

18. In tudi na hlapce svoje in na deklice svoje bom tiste dní izlil od duha svojega, in prerokovali bodo.

19. In pokazal bom čudeže gori na nebu, in zna-

menja doli na zemlji: kri in ogenj in kajenje dima.

20. Solnce se bo premenilo v temo, in mesec v kri, predno pride véliki in slavni dan Gospodov.

21. In zgodilo se bo, da vsak, kdor bo klical ime Gospodovo, zveličal se bo.“

22. Možjé Izraelci! slišali ste te besede: Jezusa Nazarečana, moža, ktere-ga je Bog potrdil med vami z močmi in čudeži in znamenji, ktera je Bog po njem storil med vami, kakor tudi sami véste,

23. Tega, po posebnem sklepu in previdnosti Božjej izdanega, vzeli ste, in po rokah krivičnikov pribili in umorili:

24. Ktere-ga je Bog obudil, razvezavši vezí smrti, ker ni bilo mogoče, da bi ga bila ona držala.

25. Kajti David pravi za-nj: „Gledal sem Gospoda vedno pred seboj, ker je na desnej strani mene, da ne omahnem.

26. Za to se je oveselilo srce moje, in obradoval se je jezik moj; pa še tudi

telo moje bo počivalo v upanji:

27. Ker ne boš pustil duše moje v peklu, in tudi ne boš dal, da bi svetnik tvoj videl trohnenje.

28. Naznanil si mi pota življenja; napolnil me boš z veseljem pred obličjem svojim.“

29. Možjé bratje! naj bo dovoljeno govoriti vam svobodno ob očaku Davidu, da je umrl in pokopan bil, in grob njegov je med nami do tega dné.

30. Prerok torej, in vedoč, da mu je Bog s prisego prisegel, da bo po telesu iz semena ledja njegovega zbudil Kristusa, in ga posadil na prestol njegov:

31. Videl je naprej, in povedal je za vstajenje Kristusovo, da se duša njegova ni pustila v peklu, in tudi telo njegovo ni videlo trohnenja.

32. Tega Jezusa je Bog obudil, čemur smo mi vsi priče.

33. Z desnico Božjo torej povišan, in prejemši obljubo svetega Duha od

očeta, izlil je to, kar vi sedaj vidite in slišite.

34. Kajti David ni šel gor na nebesa, nego sam pravi: „Rekel je Gospod gospodu mojemu: Sedi meni na desno,

35. Dokler ne položim sovražnikov tvojih nogam tvojim za podnožje.“

36. Za gotovo torej vedi vsa hiša Izraelova, da ga je za Gospoda in Kristusa naredil Bog, tega Jezusa, kterega ste vi križali.

37. Ko so pa to slišali, zbode jih v srce, ter rekó Petru in drugim apostelnom: Kaj nam je storiti, možjé bratje?

38. Peter jim pa reče: Spokorite se, in krsti naj se vsakdo izmed vas v ime Jezusa Kristusa za odpuščanje grehov; in prejeli boste dar svetega Duha.

39. Kajti za vas je obljuba, in za otroke vaše, in za vse, kateri so daleč, kterekoli bo poklical Gospod Bog naš.

40. In z mnogimi drugimi besedami je pričeval in opominjal jih, govoreč:

Otmite se od tega hudobnega roda.

41. Kteri so torej besedo njegovo radi sprejeli, krstili so se; in pridružilo se je tisti dan kake tri tisoči duš.

42. Bili so pa stanovitni v nauku apostolskem in v družbi in v lomljenji kruha in v molitvah.

43. Obšel pa je vsako dušo strah, in veliko čudežev in znamenj se je godilo po aposteljnih.

44. Vsi pa, kteri so verovali, bili so vkupej, in imeli so vse občno,

45. In lastnine in imenja so prodajali, in razdajali so jih vsem, kakor je kdo potreboval.

46. In vsak dan so bili stanovitno ene misli v tempeljnu, in lomili so po hišah kruh, in prejemali so jed z veseljem in priprostim srcem,

47. Hvaleč Boga in imajoč milost pri vsem ljudstvu. A Gospod je pridajal cerkvi vsak dan teh, kteri so se zveličevali.

III. POGlavJE.

A Peter in Janez sta šla vkupej gor v tempelj ob urimolitve, ob devetih.

2. In nosili so nekega moža, kteri je hrom bil iz telesa matere svoje; in pokladali so ga vsak dan pred tempeljnova vrata, ktera se imenujejo Lepa, da je prosil miloščine od teh, kteri so hodili v tempelj.

3. Ta, videvši Petra in Janeza, da hočeta iti v tempelj, prosil je, da bi prejel miloščine.

4. Peter pa, pogledavši na-nj z Janezom, reče: Poglej na naju!

5. In on je gledal na nju, misleč, da bo kaj prejel od nju.

6. Peter pa reče: Srebra in zlata nimam; kar pa imam, to ti dam. V ime Jezusa Kristusa Nazarečana, vstani in hodi!

7. In prijemši ga za desnoro roko, vzdigne ga: in precej so se utrdila stopala njegova in gležnji.

8. In poskočivši, stal je in hodil, in vnide ž njima v tempelj, hodeč in poskakujoč in hvaleč Boga.

9. In videlo ga je vse ljudstvo, da hodi in hvali Boga;

10. In poznali so ga, da je tisti, ki je zavoljo miloščine sedel pri Lepih vratih tempeljnovih: in napolnijo se strmenja in groze nad tem, kar mu se je prigodilo.

11. Ko se je pa hromi ta, ki je bil ozdravel, držal Petra in Janeza, priteče k njim vse ljudstvo v lopo, ki se imenuje Solomona, in strmeli so.

12. Videč pa to Peter, odgovori ljudstvu: Možjé Izraelci! kaj se čudite temu, ali kaj naju gledate, kakor da bi bila s svojo močjó ali oblastjo storila, da ta hodi?

13. Bog Abrahamov, in Izakov, in Jakobov, Bog očetov naših oslavil je sina svojega Jezusa, kterega ste vi izdali, in zatajili ga pred obličjem Pilatovim, ko je on sodil, naj se izpusti.

14. A vi ste svetnika in pravičnega zatajili, in prosili ste, naj vam dá ubijavca.

15. A začetnika življenja ste umorili, kterega je Bog obudil iz mrtvih, čemur smo mi pričé.

16. In za voljo vere v ime njegovo je tega, ki ga vidite in poznate, utrdilo ime njegovo; in vera, ki je po njem, dala mu je popolno to zdravje vpricho vseh vas.

17. Ali sedaj, bratje, vém, da ste iz nevednosti storili, kakor tudi poglavarji vaši.

18. Bog pa, kar je bil naprej oznanil z ustmi vseh prerokov svojih, da bo Kristus trpel, dopolnil je tako.

19. Spokorite se torej in izpreobrnite, da se izbrišejo grehi vaši: da pridejo časi ohlajenja od obličja Gospodovega,

20. In pošlje oznanjenega vam Jezusa Kristusa.

21. Kterega mora sicer nebo sprejeti do časov, ko se uravna vse, kar

je Bog povedal z ustmi svetih prerokov svojih od nekedaj.

22. Mojzes namreč je reklo očakom: „Prerokavam bo zbudil Gospod Bog vaš izmed bratov vaših, kakor mene; njega poslušajte v vsem, karkoli vam bo govoril.

23. Bo pa, da vsaka duša, ktera ne bo poslušala tega preroka, iztrebila se bo iz ljudstva.“

24. Pa tudi vsi preroki od Samuela in po tem, kolikorkoli jih je govorilo, oznanili so te dni.

25. Vi ste sinovi prerokov in zaveze, ktero je storil Bog z očaki našimi, govoreč Abrahamu: „In v semenu tvojem se bodo blagoslovili vsi narodi zemlje.“

26. Vam najprej je zbudil Bog sina svojega Jezusa, in poslal, da vas blagoslovi, da se vsak od vas obrne od hudobij svojih.

IV. POGlavJE.

Ko sta pa ljudstvu govorila, pristopijo k njima

duhovni in poglavar temeljna in Saduceji,

2. Kteri so bili nevoljni, da učita ljudstvo in oznanujeta v Jezusu vstajanje od mrtvih.

3. In položé na nju roke, in denejo ju v ječo do jutra; kajti bil je uže večer.

4. Veliko teh pa, kteri so besedo slišali, verovalo jih je; in postalo je število móž kakih pet tisoči.

5. Zgodí se pa drugi dan, da se zberó njih poglavarji in starešine in pismarji v Jeruzalemu,

6. In Ana véliki duhoven in Kajfa in Janez in Aleksander, in kolikor jih je bilo iz višega duhovskega rodú.

7. In postavivši ju na sredo, vpraševali so: S kakošno močjó, ali v čegavo ime sta vidva to storila?

8. Tedaj Peter, napolnivši se Duha svetega, reče jim: Poglavarji naroda in starešine!

9. Če naju danes izprašujete za dobroto, ktero

sva storila bolnemu človeku, kako je on ozdravel:

10. Bodi na znanje vsem vam, in vsemu ljudstvu Izraelovemu, da v ime Jezusa Kristusa Nazarečana, kterega ste vi križali, kterega je Bog obudil iz mrtvih, po tem stoji ta pred vami zdrav.

11. Ta je kamen, kterega ste vi zidarji zavrgli, kateri je postal glava oglu.

12. In v nikomer drugem ni zveličanja; kajti ni ga drugega imena pod nebom danega ljudem, po kterem bi se mi mogli zveličati.

13. Videč pa srčnost Petrovo in Janezovo, in vedoč, da sta neučena in priprosta človeka, čudili so se; in poznali so ju, da sta z Jezusom bila.

14. In videč človeka, kteri je ozdravel, da stoji ž njima, niso kaj imeli zoper reči.

15. In zapovedó jima, naj odideta ven iz zbora, in posvetujejo se med seboj,

16. Govoreč: Kaj bomo

storili tema človekoma? kajti da se je znani čudež po njima zgodil, znano je vsem, kateri prebivajo v Jeruzalemu, in ne moremo utajiti.

17. Ali da se ne razglasí dalje med ljudstvom, zapretimo jima, naj nobenemu človeku več ne govorita o tem imenu.

18. In poklicavši ju, zapovedó jima, naj nikoli več ne govorita in učita v ime Jezusovo.

19. A Peter in Janez odgovarjajoč jim, rečeta: Sodite, je li prav pred Bogom, da bi vas bolj poslušala, nego Boga.

20. Ne moreva namreč, da tega, kar sva videla in slišala, ne bi govorila.

21. Oni pa, zapretivši jima, izpusté ju, ko niso nahajali, kako bi ju kaznovali, za voljo ljudstva, ker so vsi hvalili Boga za to, kar se je zgodilo.

22. Imel je namreč več nego štirideset let ta človek, na kterem se je zgodil ta čudež ozdravljenja.

23. Ko so ju pa izpustili, prideta k svojim, in pove-

sta jim, kaj so jima véliki duhovni in starešine rekli.

24. Oni pa, ko so *to* slišali, povzdignejo ene misli glas k Bogu, in rekó: Gospod, ti Bog, ki si ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih:

25. Kteri si z ustmi Davida hlapca svojega rekel: „Za kaj so se togotili pogani, in ljudstva izmišljala prazne reči?“

26. Postavili so se kralji zemlje, in poglavarji so se zbrali vkupej zoper Gospoda, in zoper Kristusa njegovega.“

27. Zbrali so se namreč zares zoper svetega sina tvojega Jezusa, ktereга si pomazilil, Herod in Pontijski Pilat s pogani in ljudstvom Izraelovim,

28. Da storé, kar je roka tvoja in sklep tvoj sklenil, da naj se zgodi.

29. In sedaj, Gospod, poglej na njih pretenje, in daj hlapcem svojim, da bodo z vso srčnostjo govorili besedo tvojo,

30. S tem, da stegneš roko svojo na uzdravljanje, in da se znamenja in

čudeži godé po imenu svetega sina tvojega Jezusa.

31. In ko so odmolili, potrese se mesto, na kterem so bili zbrani, in vsi se napolnijo Duha svetega, in govorili so besedo Božjo srčno.

32. A množica teh, kteri so verovali, bila je enega srca in enega duha; in nihče ni govoril, da je od tega, kar je imel, njegovega kaj, nego vse jim je bilo občno.

33. In z veliko močjó so dajali pričevanje aposteljni za vstajenje Gospoda Jezusa, in milost velika je bila na vseh njih.

34. Ni ga bilo namreč ubogega med njimi. Kajti kolikor jih je bilo, kteri so imeli njive ali hiše, prodajali so, in donašali so ceno tega, kar so prodali,

35. In pokladali so aposteljnóm pred noge; in delilo se je vsakemu, kakor je kdo potreboval.

36. Jozej pa, kteremu so aposteljni priimek Barnaba dali (kar se tolmači: Sin tolažbe), Levit, iz Cipra po rodu,

37. Ker je imel njivo, prodal je, in prinesel je ceno, in položil je aposteljnóm pred noge.

V. POGLAVJE.

A neki mož Ananija po imenu, s Safiro ženo svojo prodal je bil posestvo,

2. In utajil je od cene, z vedezom žene svoje; in prinesel je en del in položil aposteljnóm - pred noge.

3. Peter pa reče: Ananija! za kaj je napolnil satan srce tvoje, da si se zlagal svetemu Duhu, in si utajil od cene njive?

4. Ali ne bi bila, ko bi bila ostala, tebi ostala; in prodana, ali ni bila v tvojej oblasti? Kaj, da si to reč položil v srce svoje? Nisi se zlagal ljudém, nego Bogu.

5. Ko je pa Ananija te besede slišal, padel je in je izdahnil. In velik strah je obšel vse, kateri so to poslušali.

6. Vstavši pa mladeniči, vzemó ga, in odnesó ven in pokopljejo.

7. Zgodí se pa kake tri ure pozneje, pa vnide žena njegova, ne vedoč, kaj se je zgodilo.

8. Odgovorí pa jej Peter: Povej mi, jeli sta za toliko prodala njivo? Ona pa reče: Dà, za toliko.

9. Peter jej pa reče: Kaj, da sta se dogovorila, da bosta izkušala duha Gospodovega? Glej, noge teh, ki so pokopali moža tvojega, pred durmi so, in ponesó te ven.

10. In pri tej priči mu je padla pred noge, in izdahnila je. In ko mladeniči vstopijo, najdejo jo mrtvo, in odnesó jo ven in pokopljejo poleg možanjenega.

11. In obšel je strah velik vso cerkev, in vse, kateri so to slišali.

12. Po rokah pa apostelnov godilo se je veliko znamenj in čudežev med ljudstvom: (In bili so vsi ene misli v lopi Solomonevej;

13. A od drugih jim se ni upal nihče pridružiti: nego poveličevalo jih je ljudstvo.

14. In če dalje bolj so pristopali, kateri so verovali Gospodu, množice mož in pa žen.)

15. Tako, da so bolnike na ulice nosili in pokladali na postelje in odre, da bi vsaj senca mimo gredočega Petra koga od njih obsenčila.

16. Shajala pa se je tudi množica iz okolnih mest v Jeruzalem, in donašali so bolnike in ktere so mučili nečisti duhovi; in vsi so ozdravljali.

17. Vstavši va véliki duhoven in vsi, kateri so bili ž njim, od ločinke Saducejske, napolnijo se ne-navidnosti,

18. In položé roke svoje na aposteljne, in denejo jih v občinsko ječo.

19. Ali angelj Gospodov odpré po noči vrata ječe, in izpeljavši jih, reče:

20. Pojdite, in vstopite se, in govorite v tempeljnu ljudstvu vse besede tega življenja.

21. Oni pa, ko so to slišali, vnidejo zjutraj v tempelj, ter so učili. Ko pa pride véliki duhoven

in kateri so bili ž njim, skličejo zbor in vse starešinstvo sinov Izraelovih, in pošljejo v ječo, naj jih pripeljejo.

22. Ko pa služabniki pridejo, ne najdejo jih v ječi; in vrnejo se in sporočé,

23. Govoreč: Ječo smo sicer našli z vso skrbjó zaprto, in varuhe stoječe pred vratmi; ko smo pa odprli, nismo nikogar notri našli.

24. Ko so pa slišali te besede duhoven in pa poglavar tempeljna in véliki duhovni, strmeli so nad njimi, kaj bi to bilo.

25. Pa pride nekdo in jim sporočí, govoreč: Glej, možjé, ktere ste deli v ječo, stojé v tempeljnu in učé ljudstvo.

26. Tedaj odide poglavar s služabniki, ter jih pripelje, ne s silo, ker so se bali ljudstva, da jih ne bi kamenjalo.

27. In ko jih pripeljejo, postavijo jih pred zbor, in vpraša jih véliki duhoven,

28. Govoreč: Ali vam

nismo ostro naročili, da ne učite v to ime? in glej, napolnili ste Jeruzalem z naukom svojim, in hočete na nas spraviti kri tega človeka.

29. Odgovarjajoč pa Peter in aposteljni, rekó: Boga je treba bolj poslušati, nego ljudi.

30. Bog očakov naših je obudil Jezusa, kterega ste vi na les obesili in umorili.

31. Tega je Bog z desnico svojo povišal za poglavarja in zveličarja, da dá Izraelu pokoro in odpušcanje grehov.

32. In mi smo mu pričre teh reči, in pa Duh sveti, kterega je dal Bog tem, kteri so njemu pokorni.

33. Ko so pa to slišali, srdili so se, in mislili so jih umoriti.

34. Pa vstane neki Farizej v zboru, Gamaliel po imenu, učenik postave spoštovan od vsega ljudstva, in ukaže, naj aposteljne malo ven denejo.

35. In reče jim: Možjé Izraelci! pomislite dobro

za te ljudi, kaj hočete storiti.

36. Kajti pred temi dnevi je vstal Tevda, govoreč, da je on nekaj, in pridružilo mu se je število móž kake štiri sto; on je bil ubit, in vsi, kteri so ga poslušali, razšli so se, in bili so na nič dejani.

37. Za tem je vstal Juda Galilejec, v dnéh popisovanja, in potegnil je dosti ljudstva za seboj; in on je poginil, in vsi, kteri so ga poslušali, razkropili so se.

38. In za to vam sedaj pravim, da odstopíte od teh ljudi, in pustíte jih; kajti če je od ljudí ta naklep ali to delo, razdrlo se bo;

39. Če je pa od Boga, ne morete ga razdreti: da se kako ne najde nad vami, da se Bogu ustavljate.

40. In poslušali so ga, in poklicavši aposteljne, pretepó jih, in naročé jim, naj ne govore v ime Jezusovo, ter jih izpusté.

41. In oni so šli veseli izpred zbora, da so bili vredni spoznani, za ime

njegovo sramoto prejeti.

42. In niso nehali v temeljnu in po hišah vsak dan učiti in oznanjevati Jezusa Kristusa.

VI. POGLAVJE.

V te dni pa, ko so se učenci množili, vstane godrnjanje Grkov zoper Hebrejce, da se pri vsakdanjej delitvi njih vdove zanemarjajo.

2. In dvanajsteri pokličejo množico učencev, in rekó: To ne gre, da bi mi besedo Božjo opuščali, in oskrbljevali mize.

3. Ozrite se torej, bratje, po sedmih možéh poštetih izmed sebe, kateri so polni Duha svetega in modrosti, da jih postavimo nad tem opravičilo:

4. A mi se bomo molitve in službe besede držali.

5. In ta beseda je bila vsej množici po godi; ter izvolijo Štefana, moža polnega vere in Duha svetega, in Filipa, in Prohora in Nikanora, Timona in

Parmena, in Nikolaja iz preobrnjenca iz Antijohije.

6. Te postavijo pred aposteljne; in molivši, položé na-nje roke.

7. In beseda Božja je rastla, in število učencev se je silno množilo v Jeruzalemu; tudi velika truma duhovnov je bila pokorna veri.

8. Štefan pa, poln vere in močí, delal je čudeže in velika znamenja med ljudmi.

9. In vstane jih nekaj iz shajališča, katero se imenuje Libertinsko in Cirenejsko in Aleksandrinsko, in teh, kateri so bili iz Cilicije in Azije, in prepirali so se s Štefanom:

10. Ali niso se mogli upirati modrosti in Duhu, po katerem je govoril.

11. Tedaj podšuntajo možé, kateri naj bi rekli: Slišali smo ga govoriti kletvine zoper Mojzesa in Boga.

12. Ter nadražijo ljudstvo in starešine in pismarje, in napadejo in zgrabijo ga, in pripeljejo v zbor,

13. In postavijo krive

priče, kateri so govorili: Ta človek ne neha govoriti kletvin zoper to sveto mesto in postavo.

14. Slišali smo ga namreč, da pravi: Ta Jezus Nazarečan bo razdel to mesto, in premenil bo šege, katere nam je izročil Mojzes.

15. In pogledavši na-nj vsi, kateri so sedeli v zboru, videli so obličje njegovo kakor obličje angelja.

VII. POGlavJE.

Tedaj reče véliki duhoven: Je li to tako?

2. On pa reče: Možjé bratje in očetje, poslušajte! Bog slave se je prikazal očetu našemu Abrahamu, ko je bil v Mezopotamiji, predno se je nastanil v Haranu,

3. In rekel mu je: „Izidi iz zemlje svoje in od rodovine svoje, in pojdi v zemljo, katero ti bom pokazal.“

4. Tedaj je izšel iz zemlje Kaldejske, in nastanil se je v Haranu. In odtod, ko je bil oče njegov umrl,

preselil ga je v zemljo, v kateri vi sedaj prebivate.

5. In ni mu dal nasledstva v njej, ne za stopinjo noge; in obljubil jo je bil njemu dati v posest, in semenu njegovemu za njim, ko še ni imel sina.

6. Rekel pa je Bog tako: „Seme tvoje bo tuje v tujej zemlji, in podvrgli ga bodo sužnosti, in hudo bodo delali z njim, štiri sto let.“

7. In narod, kteremu bodo služili, sodil bom jaz,“ rekel je Bog; „in po tem bodo izšli, in služili bodo meni na tem mestu.“

8. In dal mu je zavezo obreze; in tako je rodil Izaka, in obrezal ga je osmi dan; in Izak Jakoba, in Jakob dvanajstere očake.

9. In očaki so iz nevošljivosti Jožefa prodali v Egipet; in bil je Bog z njim,

10. In rešil ga je iz vseh nadlog njegovih, in dal mu je milost in modrost pred Faraonom kraljem Egiptovskim, in postavil ga je za poglavarja nad Egiptom in vso hišo svojo.

11. Prišla pa je lakota na vso zemljo Egiptovsko in Kanaansko, in velika nadloga; in niso našli živeža očaki naši.

12. Slišavši pa Jakob, da je žita v Egiptu, poslal je prvikrat očake naše.

13. In v drugo so spoznali Jožefa bratje njegovi, in znana je postala Faraonu rodovina Jožefova.

14. Poslavši pa Jožef, poklical je očeta svojega Jakoba, in vso rodovino svojo, pet in sedemdeset duš.

15. In sešel je Jakob v Egipet, in umrl je on in očetje naši;

16. In prenesli so jih v Sihem, in položili v grob, kterega je kupil Abraham za ceno srebra od sinov Hemorja očeta Sihemovega.

17. Ko se je pa bližal čas obljube, ktero je prisegel Bog Abrahamu, narastlo je ljudstvo in umnožilo se v Egiptu,

18. Dokler ni vstal drugi kralj, kateri ni poznal Jožefa.

19. Ta je zvijaško storil

z rododom našim, in zatrl je očete naše, da so morali izpostavljeni otroke svoje, da ne živé.

20. V ta čas se je rodil Mojzes, in bil je prijeten Bogu; kateri je bil tri mesece rejen v hiši očeta svojega.

21. A ko je izpostavljen bil, vzela ga je hči Faraonova, in odgojila ga je sebi za sina.

22. In naučil se je Mojzes vse modrosti Egiptovske; in bil je mogočen v besedah in v dejanjih.

23. Ko je pa dopolnil štirideset let, prišlo mu je na misel obiskati brate svoje sinove Izraelove.

24. In ko je videl nekoga, da trpi krivico, obranil ga je, in maščeval je tega, kateri je krivico trpel, in ubil je Egipčana.

25. Menil je pa, da bratje njegovi umejo, da jim po njegovej roki hoče dati Bog odrešenje; ali oni niso razumeli.

26. A drugi dan je prišel k njim, ko so se bojevali, in miril jih je, govoreč: „Možjé, vi ste bratje; po

kaj delate krivico eden drugemu?"

27. Tisti pa, ki je delal krivico bližnjemu, odpahne ga, govoreč: „Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika nad nami?"

28. Jeli ubiti me ti hočeš, kakor si ubil večraj Egipčana?"

29. Mojzes je pa pobegnil na to besedo, in bil je tujec v zemlji Madijamske, kjer je rodil dva sina.

30. In ko se je dopolnilo štirideset let, prikazal mu se je v puščavi gore Sinajske angelj Gospodov v plamenu gorečega grma.

31. Mojzes pa, ko je to videl, začudil se je prikazni; in ko je pristopil, da bi pogledal, oglasil mu se je glas Gospodov:

32. „Jaz sem Bog očetov tvojih, Bog Abrahamov in Bog Izakov in Bog Jakobov.“ Mojzes pa je strepetal, in ni upal pogledati.

33. Reče pa mu Gospod: „Izzuj obutalo z nog svojih; kajti mesto, na katerem stojiš, sveta je zemlja.

34. Dobro sem videl stisko naroda svojega, ki je v Egiptu, in njih zdiho vanje sem slišal; in sešel sem, da jih rešim. In sedaj pridi, poslal te bom v Egipet.“

35. Tega Mojzesa, kteremu so se bili uprli, govoreč: „Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika?“ tega je Bog za poglavarja in odrešenika poslal po roki angelja, kateri mu se je bil prikazal v grmu.

36. Ta jih je izpeljal, delajoč čudeže in znamenja v zemlji Egipčanske in Rdečem morji, in v puščavi štirideset let.

37. Ta je tisti Mojzes, kije rekel sinovom Izraelovim: „Preroka vam bo obudil Gospod Bog izmed bratov vaših, kakor mene; njega poslušajte.“

38. Ta je tisti, ki je bil pri množici v puščavi z angeljem, kateri mu je govoril na gori Sinajske, in z očetimi našimi, kateri je prejel besede življenja, da jih nam dá:

39. Kteremu niso hoteli

pokorni biti očetje naši, nego so ga zavrgli, in obrnili srca svoja v Egipt,

40. Rekši Aronu: „Naredi nam bogove, kateri bodo hodili pred nami; kajti ta Mojzes, ki nas je izpeljal iz zemlje Egiptovske, ne vémo, kaj mu se je zgodilo.“

41. In vlili so tele tiste dni, in darovali so daritev moliku, in veselili so se del rok svojih.

42. In odvrnil se je Bog, in izdal jih je, naj služijo ozvezdju neba, kakor je pisano v bukvah prerokov: „Jelistemi darovalizaklanice in daritve štirideset let v puščavi, hiša Izraelova?“

43. In ponesli ste šator Molohov, in zvezdo boga svojega Remfana, podobe, katere ste naredili, da ste jim se poklanjali; in preselil vas bom za Babilon.“

44. Šator pričevanja so imeli očetje naši v puščavi, kakor jim je zapovedal ta, ki je rekel Mojzesu, naj ga naredí po podobi, katero je videl;

45. Kterega so tudi pre-

jeli očetje naši, in ponesli z Jezusom, v posestvo poganov, katere je izgnal Bog izpred obličja očetovnaših, noter do dnî Davida;

46. Kteri je milost našel pred Bogom, in je prosil, da bi našel prebivališče Bogu Jakobovemu.

47. A Solomon mu je sezidal hišo.

48. Ali najviši ne prebiva v tempeljnih z rokaminarejenih, kakor prerok pravi:

49. „Nebo mi je stol, in zemlja podnožje nogam mojim. Kakošno hišo mi boste zidali? pravi Gospod. Ali katero je mesto za počivanje moje?“

50. Nili roka moja vsega tega naredila?“

51. Trdovratni in neobrezanih src in ušes! vi se vedno Duhu svetemu upirate; kakor očetje vaši, tudi vi.

52. Kterega od prerokov niso pregnali očetje vaši? In pomorili so te, kateri so naprej oznanili prihod pravičnega, kogar izdajavci in ubijavci ste sedaj vi postali;

53. Kteri ste prejeli postavo po naredbi angeljev, in je niste ohranili.

54. Ko so pa to slišali, togotili so sev srcih svojih, in škripali so z zobmi zoper njega.

55. On pa, poln Duha svetega, ozré se na nebo, in ugleda slavo Božjo, in Jezusa, da stoji na desnici Božjej.

56. In reče: Glej, vidim nebesa odprta, in sina človečjega, da stoji na desnici Božjej.

57. In zakričavši z močnim glasom, zataknejo ušesa svoja, in planejo ene misli na-nj.

58. In izpahnivši ga ven iz mesta, pobijali so ga s kamenjem. In priče so položile oblačila svoja pred noge mladeniču, kteremu je bilo ime Savel.

59. In pobijali so s kamenjem Štefana, kateri je klical in govoril: Gospod Jezus, sprejmi duh moj!

60. In pokleknivši, zavpije z močnim glasom: Gospod, ne postavi jim tega greha! In rekšito, zaspal je.

VIII. POGlavJE.

Savel pa je bil privolil na njegovo smrt. In vstalo je ta dan veliko preganjanje zoper cerkev, ktera je bila v Jeruzalemu; in vsi so se razkropili po krajih Judejskih in Samarijskih, razen apostelnov.

2. Pokopali pa so Štefana možjé pobožni, in plakali so zeló za njim.

3. A Savel je zatiral cerkev, in hodil je po hišah, in vlačil je možé in žene, ter izdajal v ječo.

4. Típa, kateri so se bili razkropili, hodili so okrog, oznanjujoč besedo.

5. A Filip, ko je prišel dol v mesto Samarijsko, oznanjeval jim je Kristusa.

6. In pazilo je ljudstvo enega duha na to, kar je Filip pravil, poslušajoč in gledajoč znamenja, ktera je delal.

7. Kajti duhovi nečisti so iz mnogih, kateri so jih imeli, vpijoč z močnim glasom, izhajali. In veliko mrtvoudnih in hromih je ozdravelo.

8. In bila je velika radost v tem mestu.

9. Bil je pa neki mož po imenu Simon, kateri je poprej čaral v mestu, in mamil ljudstvo Samarijsko, govoreč, da je on nekaj velikega;

10. Kterega so vsi poslušali od najmanjšega do največjega, govoreč: Ta je velika moč Božja.

11. Poslušali so ga pa za to, ker jih je bil dolgo časa mamil s čarobnimi deli.

12. Ko so pa verovali Filipu, kateri je oznanjeval, kar kraljestvo Božje in ime Jezusa Kristusa zadeva, krščevali so se možje in žene.

13. Tedaj je Simon tudi sam veroval: in krstivši se, držal se je Filipa. In videč znamenja in čudeže velike, kateri so se godili, strmeli je.

14. Slišavši pa aposteljni, kateri so bili v Jeruzalemu, da je sprejela Samarija besedo Božjo, pošljejo jim Petra in Janeza.

15. In ko sta prišla dol, molila sta za-nje, da bi prejeli Duha svetega.

16. (Kajti nanobenega od njih še ni bil prišel, nego bili so samo krščeni v ime Gospoda Jezusa.)

17. Tedaj sta pokladala roke na-nje, in prejekali so Duha svetega.

18. Videvši pa Simon, da se po pokladanji rok aposteljnov daje Duh sveti, prinese jima denarjev,

19. Govoreč: Dajta tudi meni to oblast, da, na kogarkoli položim roke, prejme Duha svetega.

20. Peter mu pa reče: Srebro tvoje naj s teboj vred pogine, da si pomislil, da se dar Božji more dobiti za denarje.

21. Nimaš ga dela ne deleža v tej reči; kajti srce tvoje ni pravo pred Bogom.

22. Spokori se torej od te hudobije svoje, in prosi Boga, da bi ti se odpustila misel srca tvojega.

23. Kajti vidim te, da si v grenkem žolči in zvezi krivice.

24. Odgovarjajoč pa Simon, reče: Prosita vidva za-me Gospoda, da ne

pride nič tega na mé, kar sta rekla. naj vstopi in sede k njemu.

25. Ona tedaj, popričavši in govoričvši besedo Gospodovo, vrnila sta se v Jeruzalem, in mnogim vasém Samarijanskim sta oznanila evangelj.

26. Angelj pa Gospodov reče Filipu, govoreč: Vstani in pojdi proti poldnevu, na cesto, ktera peljá iz Jeruzalema dol v Gazo; ona je pusta.

27. In vstavši, odšel je. In glej, mož iz Etijopije skopljenec, komornik Kandake kraljice Etijopske, kateri je bil nad vsemi zakladi njenimi, in je bil prišel molit v Jeruzalem,

28. Vračal se je, in sedeč na vozu svojem, prebiral je preroka Izaija.

29. Duh pa reče Filipu: Pristopi in pridruži se temu vozu.

30. Pritekši pa Filip, sliši ga, da bere preroka Izaija, ter reče: Ali pa umeš, kar bereš?

31. On pa reče: Kako bi mogel, če me kdo ne napoti? Ter zaprosi Filipa,

32. Vrsta pa pisma, katero je bral, bila je ta: „Kakor ovca na zaklanje se je odpeljal, in kakor jagnje pred tistim, kateri ga striž, brez glasú: tako ni odprl ust svojih.“

33. V ponižanji njegovem se je preklicala sodba njegova; a rod njegov kdo bo razložil? kajti življenje njegovo se bo vzelo od zemlje.*

34. Odgovarjajoč pa skopljenec Filipu, reče: Prosim te, o kom govori to prerok? o sebi, ali o katerem drugem?

35. Filip pa odpre usta svoja, in začeni od tega pisma, oznani mu Jezusa.

36. Ko sta pa šla po poti, prideta k nekej vodi; in skopljenec reče: Glej, voda! kaj brani krstiti mise?

37. Filip pa reče: Če veruješ iz vsega srca, smeš. In odgovarjajoč, reče: Verujem, da je Jezus Kristus sin Božji.

38. In ukaže voz ustaviti; in snideta oba v vodo,

Filip in pa skopljenec: in krsti ga.

39. Ko sta bila pa izšla iz vode, vzel je Duh Gospodov Filipa; in ni ga več videl skopljenec: šel je pa vesel svoj pot.

40. A Filip se je našel v Azotu; in gredoč skozi, oznanjeval je evangelj vsem mestom, dokler ni prišel v Cezarejo.

IX. POGLAVJE.

Savel pa, kateri je še dihtel pretenje in smrt zoper učence Gospodove, pristopi k velikemu duhovnu,

2. In izprosi od njega pisem v Damask do shajališč, da če najde koga od tega pota, bodi si možé ali žene, da jih zvezane pripelje v Jeruzalem.

3. A ko je bil na poti, zgodí se, da se je bližal Damasku: in nagloma ga obsije svetloba z neba.

4. In padši na zemljo, zasliši glas, da mu pravi: Savel, Savel! kaj me preganjaš?

5. Pa reče: Kdo si, Go-

spod? A Gospod reče: Jaz sem Jezus, kterega ti preganjaš; težko ti je proti ostnu brcati.

6. In trepetaje in strmeč, reče: Gospod! Kaj hočeš, da naj storim? In Gospod mu reče: Vstani in vnidi v mesto, in tam ti se bo povedalo, kaj ti je treba storiti.

7. Možjé pa, kateri so ž njim šli, ustavili so se, in strmeli so, ko so glas sicer slišali, pa nikogar niso videli.

8. In vstal je Savel od tál; in z odprtimi očmi svojimi ni nikogar videl. Tedaj ga primejo za roko in pripeljejo v Damask.

9. In tri dni ni videl, in ni jedel ne pil.

10. Bil je pa neki učenec v Damasku po imenu Ananija; in reče mu Gospod v prikazni: Ananija! On pa reče: Glej me, Gospod!

11. A Gospod njemu: Vstani in pojdi v ulico, ktera se imenuje Ravna, in vprašaj v hiši Judovej po imenu Savla; Taržana. Kajti glej, moli,

12. In videl je v prikazni

moža po imenu Ananija, da je vstopil in položil na-nj roko, da spregleda.

13. Ananija pa odgovori: Gospod! slišal sem od mnogih za tega moža, koliko hudega je storil svetim tvojim v Jeruzalemu.

14. In tu ima oblast od velikih duhovnov vezati vse, kateri kličejo ime tvoje.

15. Pa mu Gospod reče: Pojdi; kajti posoda, izvoljena mi je on, da ponese ime moje pred poganе in kralje, in sinove Izraelove.

16. Jaz namreč mu bom pokazal, koliko mu je treba za ime moje pretrpeti.

17. In Ananija odide, in vnide v hišo, in položivši na-nj roke, reče: Savel brat! Gospod me je poslal, Jezus, kateri tise je prikazal na poti, po kateri si šel, da spregledaš in se napolniš Duha svetega.

18. In precej so odpadle od oči njegovih kakor luskinje, in spregledal je precej, in vstavši, krstil se je;

19. In vzemši jedí, okrepčal se je. Bil je pa

Savel z učenci, kateri so bili v Damasku, nekaj dní.

20. In precej je po shajališčih oznanjeval Jezusa, da je on sin Božji.

21. In zavzemali so se vsi, kateri so poslušali, in govorili so: Ni li ta tisti, ki je pregnal v Jeruzalemu te, kateri so klicali to ime, in je za to sem prišel, da jih povezane popelje velikim duhovnom?

22. Savel pa je če dalje močnejši prihajal, in osramotoval je Jude, kateri so prebivali v Damasku, dokazujoč, da je ta Kristus.

23. Ko je pa minulo dosti dní, posvetujejo se Judje, da bi ga umorili.

24. Ali Savel zvé njih zalezovanje. In stražili so pri vratih noč in dan, da bi ga umorili.

25. Ali učenci ga vzemó po noči, in spusté po zidu, po vrvi v koši.

26. Ko je pa prišel Savel v Jeruzalem, izkusil se je pridružiti učencem; ali vsi so se ga bali, kerniso verjeli, da je učenec.

27. Barnaba ga pa vzeme in pripelje k aposteljnóm,

in razloži jim, kako je bil na poti videl Gospoda, in da je ž njim govoril, in kako je v Damasku srčno oznanjeval ime Jezusovo.

28. In prebival je ž njimi v Jeruzalemu; in srčno je oznanjeval ime Gospoda Jezusa.

29. In govoril je in se prepiral z Grki; a oni so gledali, da bi ga umorili.

30. Zvedevši pa *to* bratje, odpeljejo ga dol v Cezarejo, in pošljejo ga v Tars.

31. In cerkve po vsej Judeji in Galileji in Samariji so imele mir, in utrjevale so se, in hodile so v strahu Gospodovem, in umnoževale so se s tolažbo Duha svetega.

32. Zgodí se pa, da Peter, ko je obiskoval vse, pride tudi k svetim, kateri so prebivali v Lidi.

33. In tu najde nekega človeka Eneja po imenu, kateri je uže osem let ležal na odru, in je bil mrtvouden.

34. In reče mu Peter: Eneja! Jezus Kristus te uzdravlja; vstani in po-

stelji si sam. In precej je vstal.

35. In videli so ga vsi, kateri so prebivali v Lidi in Saronu, in izpreobrnili so se h Gospodu.

36. A v Jopi je bila neka učenka po imenu Tabita (ktera se, če raztolmačiš, imenuje Srna); ta je bila polna dobrih del in miloščin, ktere je dajala.

37. Zgodilo pa se je v te dni, da je zbolela in umrla; in omivši jo, položili so jo v vrhnjo izbo.

38. Ker je pa Lida blizu Jope, in so učenci slišali, da je Peter v njej, pošljejo dva moža k njemu, proseč, naj ne odlaša priti do njih.

39. Vstavši pa Peter, odide ž njima; in ko pride, odpeljejo ga v vrhnjo izbo, in obstopijo ga vse vdove, jokajoč in pokazujoč suknje in oblačila, ktera jim je delala Srna, dokler je bila ž njimi.

40. Izgnavši pa vse ven Peter, poklekne in moli; in obrnivši se k truplu, reče: Tabita, vstani! In ona

odpre oči svoje; in ko ugleda Petra, sede.

41. In podavši jej roko, vzdigne jo; in poklicavši svete in vdove, pokaže jo živo.

42. In razglasi se po vsej Jopi, in veliko jih je verovalo v Gospoda.

43. Zgodí pa se, da je dosti dni prebil v Jopi pri nekem Simonu strojarji.

X. POGlavJE.

Bil je pa neki mož v Cezareji po imenu Kornelij, stotnik trume, ktera se je imenovala Italijska,

2. Pobožen in bogaboječ z vso hišo svojo, kateri je dajal veliko miloščine ljudém, in je molil k Bogu neprenehoma;

3. Videl je v prikazni razločno, okoli devete ure dné, angelja Božjega, da je prišel k njemu, in mu je rekel: Kornelij!

4. On pa, pogledavši nanj in uplašivši se, reče: Kaj je, Gospod? Pa mu reče: Molitve tvoje in miloščine tvoje so prišle v spomin pred Bogom.

5. In sedaj pošlji v Jopo mož, in pokličí Simona, kateri ima priimek Peter;

6. On gostuje pri nekem Simonu strojarji, komur je hiša pri morji: on ti bo povedal, kaj ti je treba storiti.

7. Ko je pa angelj, kateri je s Kornelijem govoril, odšel, pokliče dva od domačih svojih, in pobožnega vojaka izmed teh, kateri so mu služili;

8. In razloživši jim vse, pošlje jih v Jopo.

9. A drugi dan, ko so bili ti na poti in so se mestu bližali, izide Peter na streho molit, okolišeste ure.

10. In postane lačen, in hotel je jesti. Ko so pa oni pripravljali, zamakne se,

11. In ugleda nebo odprto, in nekako posodo, da shaja na-nj, kakor velik prt, za čvetero ogle privezana, in se spušča na zemljo;

12. V kterej so bile vse štirinogate in divje in lazeče živali zemlje in tice nebeške.

13. In oglasi mu se glas: Vstani, Peter, zakolji in jej!

14. Peter pa reče: Nikakor ne, Gospod! kajti nikoli nisem jedel kaj nagjususnega ali nečistega.

15. In glas mu zopet v drugo reče: Kar je Bog očistil, ne imej ti za nagjusno.

16. To pa se je zgodilo trikrat. In zopet se je vzela posoda gor na nebo.

17. Ko je pa Peter sam pri sebi strmел, kaj bi bila ta prikazen, katero je videl, in glej, možjé, kateri so bili poslani od Kornelija, izprašali so hišo Simonovo, in stali so pred vratmi;

18. In poklicavši, vpraševali so, če Simon s primkom Peter tu gostuje.

19. Ko je pa Peter pre-mišljeval o prikazni, reče mu Duh: Glej, trije možjé te iščejo;

20. Vstani torej, in snidi, in pojdi ž njimi, brez pomišljevanja; kajti jaz sem jih poslal.

21. In Peter snide k možém, kateri so bili od Kornelija k njemu poslani, in

reče: Glej, jaz sem, kterega iščete; kaj je vzrok, za voljo kterega ste prišli?

22. Oni pa rekó: Kornelij stotnik, mož pravičen in pobožen, imajoč dobro pričevanje od vsega naroda Judovskega, prejel je povelje od angelja svetega, naj te pokliče v hišo svojo, da sliši besede od tebe.

23. Tedaj jih noter pokliče in vzeme pod streho. A drugi dan izide Peter ž njimi, in nekaj bratov, kateri so bili v Jopi, odide ž njim.

24. In drugi dan vnidejo v Cezarejo; a Kornelij jih je pričakoval, sklicavši rojake svoje in bližnje prijatelje.

25. Ko se pa zgodí, da Peter vnide, pride mu Kornelij naproti, in pade na noge, ter se pokloni.

26. Peter pa ga vzdigne, govoreč: Vstani! tudi jaz sem človek.

27. In govoreč ž njim, vnide, in najde jih veliko zbranih,

28. In reče jim: Vi véste, kako nespodobno je možu Judu družiti se ali hoditi

k tujeu; in meni je Bog pokazal, naj ne imenujem nikogar nagnjusnega ali nečistega.

29. Za to sem tudi brez pomišljevanja prišel, ko sem bil poklican. Vprašujem torej, iz katerega vzroka ste me poklicali?

30. In Kornelij reče: Od četrtega dne noter do te ure sem se postil, in ob devetj uri sem molil v hiši svoje; in glej, mož se postavi pred menoj v svetlem oblačilu, in reče:

31. Kornelij, uslišana je molitev tvoja, in miloščine tvoje so v spominu pred Bogom.

32. Pošlji torej v Jopo, in pokliči Simona s primkom Petra: on gostuje v hiši Simona strojarja pri morji: on ti bo povedal, ko pride.

33. Za to sem precej poslal k tebi; in ti si prav storil, da si prišel. Sedaj torej vsi mi pred Bogom stojimo, da slišimo vse, kar ti je zapovedano od Boga.

34. Tedaj Peter odpre usta, in reče: V resnici vidim, da Bog ne gleda na lice,

35. Nego v vsakem narodu, kdor se ga boji in dela pravico, prijeten mu je.

36. Besedo, katero je poslal sinovom Izraelovim, oznanjujoč mir po Jezusu Kristusu (ta je vsem Gospod):

37. Vi véste, kaj se je zgodilo po vsej Judeji, počenši od Galileje, po krstu, katerega je oznanjeval Janez:

38. Jezusa iz Nazareta, kako ga je pomazilil Bog z Duhom svetim in močjó; kateri je prešel, delajoč dobrote in uzdravljajoč vse, katere je bil hudič posedel, ker je bil Bog ž njim.

39. In mi smo pričevali vsemu, kar je storil v deželi Judovski, in v Jeruzalemu; katerega so na les obesili in umorili.

40. Tega je Bog obudil tretji dan, in dal mu je, da se je pokazal,

41. Ne vsemu ljudstvu, nego pričam poprej izvoljenim od Boga, nam, kateri smo ž njim jedli in pili, potem ko je bil vstal od mrtvih.

42. In ukazal nam je, naj oznanjujemo ljudstvu, in pričamo, da je on odločeni od Boga sodnik živih in mrtvih.

43. Temu vsi preroki pričajo, da bo po imenu njegovem prejel odpuščenje grehov vsak, kdor veruje va-nj.

44. Ko je Peter še govoril te besede, pade Duh sveti na vse, kateri so poslušali.

45. In zavzemó se verni iz obreze, kateri so bili s Petrom prišli, da seje tudi na pogane izlil dar Duha svetega;

46. Kajti slišali so jih govoriti jezike, in poveličevati Boga. Tedaj odgovorí Peter:

47. Jeli more kdo vodo zabraniti, da se ne bi krstili ti, ki so Duha svetega prejeli, kakor tudi mi?

48. In ukaže jih krstiti v ime Gospoda. Tedaj ga zaprosijo, naj bi ostal *pri njih* nekoliko dni.

XI. POGLAVJE.

Slišali pa so aposteljni in bratje, kateri so bili v Judeji, da so tudi pogani sprejeli besedo Božjo.

2. In ko je prišel Peter v Jeruzalem, prepirali so se ž njim, kateri so bili iz obreze,

3. Govoreč: **K** možém neobrezanim si šel, in jedel si ž njimi.

4. Peter pa začne, in izkladal jim je po vrsti, govoreč:

5. Jaz sem v mestu Jopi molil, in videl sem v zamaknjenji prikazen, da je shajala nekaka posoda, kakor velik prt, in se je za čvetero ogle spuščala z neba, in prišla noter do mene.

6. In pogledavši va-njo, opazim in ugledam štirinogate in divje in lazeče živali zemlje in tice nebeške.

7. In zaslišim glas, da mi pravi: Vstani, Peter, zakolji in jej!

8. Ali rekel sem: Nikaikor ne, Gospod! kajti na-

gnjusnega ali nečistega ni nikoli nič prišlo v usta moja.

9. Odgovorí pa mi glas v drugo z neba: Kar je Bog očistil, ne imej ti za nagnjusno.

10. To pa se je zgodilo trikrat, in zopet se je potegnilo vse na nebo.

11. In glej, precej se trije možjé postavijo pred hišo, v kateri sem bil, poslani iz Cezareje k meni.

12. In reče mi Duh, naj grem brez pomišljevanja ž njimi. Prišlo je pa z menoj tudi teh-le šest bratov, in vstopili smo v hišo moževo.

13. In povedal nam je, kako je videl angelja v hiši svoje, da je pristopil in mu rekel: Pošlji v Jopo móž, in pokličí Simona s priimkom Petra,

14. Kteri ti bo govoril besede, po katerih se boš zveličal ti in vsa hiša tvoja.

15. Ko sem pa jel govoriti, pade sveti Duh nanje, kakor tudi na nas v začetku.

16. Tedaj sem se spo-

menil besede Gospodove, kakor je povedal: „Janez sicer je krstil z vodo, ali vi se boste krstili z Duhom svetim.“

17. Ko jim je torej Bog dal ravno ta dar, kakor tudi nam, kateri smo verovali v Gospoda Jezusa Kristusa: kdo pa sem bil jaz, da bi bil mogel Bogu zabraniti?

18. Ko so pa to slišali, umolknili so, in slavili so Boga, govoreč: Torej tudi poganom je Bog dal pokoro za življenje.

19. Ti pa, kateri so se bili razkropili za voljo stiske, ktera je nastala za Štefana, prešli so noter do Fenicije, nikomur ne govoreč besede, razen samo Judom.

20. Bili so pa nekteri od njih možjé Ciprani in Cireneci, kateri so, ko so bili prišli v Antijohijo, govorili tudi Grkom, in oznanjevali Góspoda Jezusa.

21. In bila je roka Gospodova ž njimi; in veliko število jih je verovalo in izpreobrnilo se h Gospodu.

22. In prišel je glas o tem do ušes cerkve, ktera je bila v Jeruzalemu; in poslali so Barnaba, naj odide do Antijohije.

23. Ta, ko je prišel, in je videl milost Božjo, oveselil se je, in prosil je vse, naj s stanovitnim srcem ostanejo v Gospodu.

24. Kajti bil je mož dober in poln Duha svetega in vere. In pridružilo se je veliko ljudstva Gospodu.

25. Tedaj izide Barnaba v Tars iskat Savla; in ko ga je našel, pripelje ga v Antijohijo.

26. In zbirala sta se celo leto v cerkvi, in učila sta dosti ljudstva, in imenovali so se učenci najprej v Antijohiji Kristjani.

27. V te dni so pa prišli iz Jeruzalema preroki v Antijohijo.

28. In vstavši eden od njih po imenu Agab, oznani po Duhu, da bo lakota velika po vsem svetu; ktera je tudi bila za Klavdija cesarja.

29. Tedaj učenci, vsak po zmožnosti svoje, skle-

nejo v pomoč poslati bratom, kateri so prebivali v Judeji;

30. Kar so tudi storili, poslavši starešinam po roki Barnabovej in Savlovej.

XII. POGLAVJE.

V ta čas pa vzdigne Herod kralj roke, da bi nektere od cerkve mučil.

2. In umori Jakoba brata Janezovega z mečem.

3. In videvši, da je po godi Judom, sklene tudi Petra vjeti (bili so pa dnevi presnih kruhov);

4. Kterega je tudi vjel in posadil v ječo, in izročil štirim četvericam vojakov, naj ga varujejo, in hotel ga je po Velikej noči izpeljati pred ljudstvo.

5. Petra torej so sicer varovali v ječi; a cerkev je molila za-nj k Bogu neprenehoma.

6. Ko ga je pa imel Herod izpeljati, tisto noč je spal Peter med dvema vojakoma, okovan v dvojne verige; a varuhi pred vratmi so stražili ječo.

7. In glej, angelj Gospodov pristopi, in svetloba se zasveti v ječi; in udarivši Petra v rebra, zbudí ga, govoreč: Vstani hitro! In padle so mu verige z rok.

8. In reče mu angelj: Opaši se, in obuj opanke svoje. In storil je tako. In reče mu: Ogrni plašč svoj, in pojdi za menoj.

9. In izšel je, in šel je za njim; in ni vedel, da je res, kar se je godilo po angelji, nego menil je, da vidi prikazen.

10. Ko sta bila pa prešla mimo prve straže in druge, prideta do železnih vrat, ktera so držala v mesto, in ta jima se sama od sebe odpró. Ter izideta, in prideta v eno ulico, in precej odstopi angelj od njega.

11. In ko pride Peter k sebi, reče: Sedaj vé m res, da je poslal Gospod angelja svojega, in me je otel iz roke Herodove in vsega čakanja ljudstva Judovskega.

12. In razmislivši to, pride do hiše Marije ma-

tere Janeza s priimkom Marka, kjer je bilo veliko zbranih, kateri so molili.

13. Ko je pa Peter na vežna vrata potrkal, pristopi deklica po imenu Roda poslušat.

14. In spoznavši glas Petrov, od veselja ni odprla vrat, nego odbežala je noter, in sporočila je, da stoji Peter pred vratmi.

15. Oni jej pa rekó: Meša ti se. A ona je trdila, da je tako. Oni so pa govorili: Angelj njegov je.

16. A Peter je čakal in trkal. Ko pa odpró, ugle-dajo ga, in ostrmé.

17. Namignivši pa z roko, naj molcé, razloží jim, kako ga je Gospod izpeljal iz ječe. In reče: Sporočite to Jakobu in bratom. In izšel je, in odšel je v drugi kraj.

18. Ko se je pa zdanilo, ni bil majhen strah med vojaki, kaj da se je s Petrom zgodilo.

19. Herod pa, ko ga je zahteval in ga ni našel, izpraša varuhe, in ukaže jih odpeljat; in snide iz

Judeje v Cezarejo, ter je *tu* živel.

20. Bil je pa Herod jezen na Tirce in Sidonce; a *oni* enodušno pridejo k njemu, in pregovorivši Blasta komornika kraljevega, prosili so mirú, za to, ker je njih dežela dobivala živež iz kraljeve.

21. A odločeni dan se je oblekel Herod v kraljevo oblačilo, in sedši na sodnišče, govoril jim je.

22. Ljudstvo pa je vpilo: Božji glas *je to*, a ne človeški.

23. Pri tej priči pa ga je udaril angelj Gospodov, za to, ker ni dal slave Bogu: in sneden od črvov je umrl.

24. A beseda Gospodova je rastla in razširjala se.

25. A Barnaba in Savel sta se vrnila iz Jeruzalema, ko sta bila opravila službo, in vzela sta s seboj tudi Janeza s priimkom Marka.

XIII. POGlavJE.

Bili so pa v cerkvi, ktera je bila v Antijohiji, nekteri preroki in učeniki: Barnaba in Simeon, ki se je imenoval Niger, in Lucij Cirenec, in Manahen, s Herodom četrtnikom odgojen, in Savel.

2. Ko so pa oni službo Gospodu opravljali in se postili, reče sveti Duh: Odločite mi Barnaba in Savla za delo, na ktero sem ju poklical.

3. Tedaj, postivši se in molivši, položé roke na nju, ter *ju* odpusté.

4. Ta torej, poslana od Duha svetega, snideta v Selevcijo, in odtod se odpeljeta po morji na Ciper.

5. In ko sta prišla v Salamino, oznanjevala sta besedo Božjo po shajališčih Judovskih; imela sta pa tudi Janeza za služabnika.

6. In ko sta prešla otok noter do Pafa, najdeta nekega vražarja, lažnjivega preroka Juda, kteremu je bilo ime Barjezu,

7. In je bil z namestnikom Sergijem Pavlom, pametnim možem. Ta, poklicavši Barnaba in Savla, želel je slišati besedo Božjo.

8. Ali ustavljal jima se je Elima, vražar (tako namreč se tolmači ime njegovo), gledajoč, da bi namestnika odvrnil od vere.

9. Savel pa, ki se tudi Pavel *imenuje*, poln Duha svetega, pogledavši na-nj,

10. Reče: O polni vsake zvijače in vsake hudobije, sin hudičev, sovražnik vsake pravice! ali ne boš nehal prevračati pravih potov Gospodovih?

11. In sedaj, glej, roka Gospodova je zoper té, in slep boš in ne boš videl solnea do časa. In pri tej priči je padel na-nj mrak in tema, in tipajoč okoli, iskal je vodnika.

12. Tedaj je namestnik, ko je videl, kaj se je zgodilo, veroval, in čudil se je nauku Gospodovemu.

13. Odpeljavši pa se iz Pafa Pavel in kateri so

bili ž njim, pridejo v Pergo Pamfilijsko. Janez pa se loči od nju, in vrne se v Jeruzalem.

14. Ona pa, ko sta bila odšla iz Perge, prideta v Antijohijo Pisidijsko, in vnideta v sobotni dan v shajališče, in sedeta.

15. Po branji postave in prerokov pa pošljejo poglavarji shajališča k njima, govoreč: Moža brata! če je v vaju beseda tolažbe za ljudstvo, govorita.

16. Vstavši torej Pavel, pomigne z roko, naj umolknejo, ter reče: Možje Izraelci, in kateri se bojite Boga, poslušajte!

17. Bog naroda tega Izraelovega je izvolil očete naše, in povišal je ljudstvo, ko so prebivali v zemlji Egiptovski, in s povzdignjeno roko jih je izpeljal iz nje.

18. In okoli štirideset let je potrpel ž njih šegami v puščavi.

19. In pokončavši sedem narodov v zemlji Kanaanskej, razdelil jim je po kocki njih zemljo.

20. In po tem, kakih štiri

sto in petdeset let, dal jim je sodnike do Samuela preroka.

21. In odtlej so zahtevali kralja, in dal jim je Bog Savla sina Kisovega, moža iz rodú Benjaminovega, štirideset let.

22. In ko je bil tega zavrgel, obudil jim je Davida za kralja, kateremu je tudi rekel, pričevaje: „Našel sem Davida Jesejevega, moža po srcu svojem, kateri bo izpolnjeval vso voljo mojo.“

23. Iz njegovega semena je Bog po obljubi obudil Izraelu zveličarja Jezusa,

24. Ko je oznanil Janez pred prihodom njegovim krst pokore vsemu ljudstvu Izraelovemu.

25. Ko je pa Janez tek svoj dopolnjeval, govoril je: „Kdo menite, da sem jaz? Nisem jaz, nego glej, prišel bo za menoj, komur nisem vreden obutala odvezati z nog.“

26. Možjé bratje, sinovi rodú Abrahamovega, in kateri se med vami bojé Boga! vam se je poslala beseda tega življenja.

27. Kajti tí, kateri prebivajo v Jeruzalemu, in njih poglavarji, ker tega niso poznali, odsodili so ga, in tako so glasove prerokov, kateri se vsako soboto beró, dopolnili;

28. In nobene krivice smrtne niso našli, in prosili so Pilata, naj ga pogubi.

29. In ko so dopolnili vse, kar je bilo pisano za njega, sneli so ga z lesa in položili v grob.

30. A Bog ga je obudil iz mrtvih,

31. In pokazoval se je več dnítem, kateri so bili ž njim vred prišli iz Galileje v Jeruzalem, kateri so pričé njegove pred ljudstvom.

32. In mi vam oznanjujemo obljubo, ktera se je obljubila očetom, da je to Bog izpolnil nam njih otrokom, obudivši Jezusa,

33. Kakor je tudi v drugem psalmu pisano: „Sin moj si ti: jaz sem te danes rodil.“

34. Da ga je pa obudil iz mrtvih, da se ne vrne več v trohnenje, rekel je tako: „Dal vam bom svetinjo Davidovo zvesto.“

35. Za to pravi tudi na drugem mestu: „Ne boš dal, da bi svetnik tvoj videl trohnenje.“

36. Kajti David, ko je bil ob času svojem poslužil volji Božjej, zaspal je, in položili so ga kočetom njegovim, in videl je trohnenje.

37. Ta pa, ki ga je Bog obudil, ni videl trohnenja.

38. Znano vam torej bodi možjé bratje! da vam se po njem odpuščanje grehov oznanjuje;

39. In od vsega, od česar se v Mojzesovej postavi niste mogli opravičiti, opravičil se bo v tem vsak, kdor veruje.

40. Glejte torej, da ne pride na vas, kar je rečeno v prerokih:

41. „Glejte, zaničevavci! in čudite se in izginite; kajti delo bom jaz storil v dnéh vaših, delo, kteremu ne boste verovali, če vam kdo pové.“

42. Ko sta pa izšla iz shajališča Judovskega, prosili so ju pogani, naj

bi jim drugo soboto govorila te besede.

43. In ko se je zbor razšel, odšlo je veliko Judov in pobožnih izpreobrnjencev za Pavlom in Barnabom, ktera sta, govoreč jim, prigovarjala, naj ostanejo v milosti Božjej.

44. A drugo soboto se je skoro vse mesto zbralo, da bi slišali besedo Božjo.

45. Videč pa Judje ljudstvo, napolnijo se nenavidnosti, in govorili so zoper to, kar je pravil Pavel, nasprotujoč in preklinjajoč.

46. Tedaj Pavel in Barnaba srčno rečeta: Vam se je morala najprej govoriti beseda Božja; ko jo pa zametujete, in se ne vredne štejete večnega življenja, glej, obračava se do poganov.

47. Kajti tako nam je zapovedal Gospod: „Postavil sem te za luč poganom, da boš na zveličanje noter do kraja zemlje.“

48. Ko so pa pogani to slišali, veselili so se, in slavili so besedo Gospo-

dovo, in verovali so, kolikor jih je bilo odločenih za večno življenje.

49. In razširjala se je beseda Gospodova po vsej deželi.

50. Judje pa nadražijo pobožne in poštene žene in prvake mestne, in zbudé preganjanje zoper Pavla in Barnaba, in izženó ju iz svojih krajev.

51. A ona sta otresla prah z nog svojih na njih, in prišla sta v Ikonijo.

52. Učenci pa so se napolnjevali radosti in Duha svetega.

XIV. POGLAVJE.

Zgodí se pa v Ikoniji, da sta šla vkupej v shajališče Judovsko, in sta govorila, tako, da je veliko množstvo Judov in Grkov verovalo.

2. Tisti Judje pa, kateri niso verovali, podpihajo in nadražijo duše poganov zoper brate.

3. Ali ostala sta dosti časa, govoreč srčno v Gospodu, kateri je pričeval besedo milosti svoje, in je

dajal, da so se znamenja in čudeži godili po njihovih rokah.

4. In množica mestna se razdelí; in eni so bili z Judi, eni pa z aposteljnomama.

5. Ko so se pa vzdignili pogani in Judje s poglavarji svojimi, da bi ju zasramotili in kamenjali,

6. Zvesta, in pobegneta v Likaonski mesti Listro in Derbo, in okolico,

7. In tu sta oznanjevala evangelj.

8. In sedel je v Listri en mož bolan na nogah, hrom iz telesa matere svoje, kateri ni bil nikoli hodil.

9. Ta je poslušal Pavla, ko je govoril; in on pogleda na-nj, in videvši, da ima vero, da bo ozdravel,

10. Reče z močnim glasom: Stopi na noge svoje po konci! In skočil je, in hodil je.

11. Ljudstvo pa, ko je videlo, kar je Pavel storil, povzdignejo glas svoj, govoreč Likaonski: Bogova sta v človeškej podobí sešla k nam.

12. In imenovali so Bar-

naba Jupiterja; a Pavla Merkurija, ker je bil on načelnik besede.

13. Duhoven pa Jupiterjev, ki je bil pred mestom, pripelje juncev, in prinese vencev pred vrata, in hotel jima je z ljudstvom darovati.

14. Ko sta pa aposteljna Barnaba in Pavel to slišala, raztrgala sta oblačila svoja, in skočila sta med ljudstvo, kričeč

15. In govoreč: Možjé! kaj to delate? Tudi midva sva umrljiva, vam enaka človeka, ktera vam oznanjujeva, da se od teh praznih reči obrnite k živemu Bogu, kateri je ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih;

16. Kteri je v preteklih časih pustil vse narode, da so hodili po svojih potih:

17. Vendar pa ni sebe brez pričevanja pustil, delajoč dobrote, dajoč nam z neba dež in rodovitne čase, napolnjujoč srca naša z jedjó in veseljem.

18. In govoreč to, ko-

maj sta ustavila ljudstvo, da jima ni darovalo.

19. Med tempa pride nekaj Judov iz Antijohije in Ikonije, in pregovorivši ljudstvo, kamenjali so Pavla in izvlekli iz mesta, misleč, da je umrl.

20. Ko so ga pa učenci obstopili, vstane in vnide v mesto: in drugi dan izide z Barnabom v Derbo.

21. In ko sta oznanila evangelj temu mestu, in sta mnoge podučila, vrnila sta se v Listro in Ikonijo in Antijohijo,

22. Potrjujoč duše učencev, opominjajoč, da naj ostanejo v veri, in da nam je treba po mnogih stiskah viniti v kraljestvo Božje.

23. In postavivši jim starešine po cerkvah, molivši s postom, izročila sta jih Gospodu, v kterega so verovali.

24. In prešla sta Pisidijo in prišla v Pamfilijo.

25. In govorivši v Pergibesedo, sešla sta v Atalijo;

26. In odtod sta se odpeljala po morji v Antijohijo, odkoder sta bila

izročena milosti Božjej na delo, katero sta dokončala.

27. Ko sta pa prišla in sta zbrala cerkev, sporočila sta, koliko reči je Bog ž njima storil, in da je odprl poganom vrata vere.

28. In prebila sta tu ne malo časa z učenci.

XV. POGlavJE.

In pride jih nekaj iz Judeje, in učili so brate: Če se ne obrežete po šegi Mojzesovej, ne morete zveličati se.

2. Ko je torej nastal razpor, in se Pavel in Barnaba nista malo prepirala ž njimi, sklenejo, da naj odidejo Pavel in Barnaba in nekteri drugi izmed njih gor k apostelnom in starešinam v Jeruzalem, za voljo tega vprašanja.

3. Oni torej spremljeni od cerkve, šli so skozi Fenicijo in Samarijo. pripovedovaje izpreobrnjenje poganov; in delali so veliko radost vsem bratom.

4. Ko so pa prišli v Jeruzalem, sprejela jih je cerkev in aposteljni in stare-

šine, in sporočili so, koliko reči je Bog ž njima storil.

5. Ali vstalo jih je nekaj odločinke Farizejske, kateri so bili verovali, in govorili so: Obrezovati se morajo, in naročiti se mora, naj postavijo Mojzesovo izpolnjujejo.

6. In aposteljni in starešine se zberó, da to reč presodijo.

7. Ko so se pa veliko prepirali, vstane Peter in jim reče: Možjé bratje! vi véste, da je od prvih dní Bog izmed nas izbral, da so iz mojih ust slišali pogani besedo evangelja, in so verovali.

8. In Bog, kateri pozná srea, popričal jim je, davši jim Duha svetega, kakor tudi nam.

9. In nobenega razločka ni postavil med nami in njimi, ko je po veri očistil njih srea.

10. Sedaj torej, kaj izkušate Boga, da nakladate učencem jarem na vrat, kterega ne očetje naši, ne mi nismo mogli ponesti?

11. Nego po milosti Gospoda Jezusa Kristusa

verujemo, da se bomo zveličali, kakor tudi oni.

12. Tedaj je vsa množica umolknila, in poslušali so Barnaba in Pavla, ktera sta pripovedovala, kolika znamenja in čudeže je Bog storil po njima med pogani.

13. Ko sta pa umolknila, odgovori Jakob, govoreč: Možjé bratje, čujte me!

14. Simon je povedal, kako je Bog najprej obiskal *pogane*, da bi prejel iz njih ljudstvo imenu svojemu;

15. In s tem se vjemajo besede prerokov, kakor je pisano:

16. „Po tem se bom vrnil, in sezidal bom zopet dom Davidov, ki je padel; in razvaline njegove bom zopet sezidal, in povzdignil ga bom:

17. Da ljudjé, kateri ostanejo, poiščejo Gospoda, in vsi narodi, na ktere se je ime moje poklicalo: pravi Gospod, kateri vse to dela.“

18. Bogu so od vekomaj znana vsa dela njegova.

19. Za to jaz sodim, naj se ne nadlegujejo, kateri se od poganov obračajo k Bogu.

20. Nego piše naj jim se, da naj se zdržujejo ognjušenja od molikov in kurbarije in udavljenega in krvi:

21. Kajti Mojzes jih od starodavnih časov po vseh mestih ima, kateri ga oznanjujejo, ko se po shajališčih vsako soboto bere.

22. Tedaj so aposteljni in starešine z vso cerkvijo sklenili izvoliti možé izmed sebe, in poslati v Antiohijo s Pavlom in Barnabom: Juda s priimkom Barsaba, in Sila, znamenita moža med brati.

23. In pisali so po njunih rokah to: Aposteljni in starešine in bratje pozdravljajo brate izmed poganov, kateri so po Antiohiji in Siriji in Ciliciji.

24. Ker smo slišali, da so nekteri izmed nas izšli, in so vas zbegali z besedami, in zmotili duše vaše, govoreč, da se obrezujete in izpolnujete postavo, katerim nismo zapovedali;

25. Sklenili smo ene misli zbrani izvoliti možé in poslati k vam, z ljub-

ljenima našima Barnabom in Pavlom,

26. Človekoma, ktera sta dala duši svoji za ime Gospoda našega Jezusa Kristusa.

27. Poslali smo torej Juda in Sila, ktera bosta tudi sama z besedo povedala ravno to.

28. Dopadlo je namreč svetemu Duhu in nam, nobenega bremena več ne nakladati vam, razen teh potrebnih reči:

29. Da se zdržujete molikom darovanega in krvi in udavljenega in kurbarije. Če se boste tega varovali, boste prav delali. Zdravi!

30. In ko so jih bili odpravili, prišli so v Antijohijo; in zbravši množico, izročili so pismo.

31. Ko so pa prebrali, razveselili so se tolažbe.

32. A Juda in Sila, ktera sta bila tudi preroka, utolažila sta z mnogimi besedami brate, in utrdila.

33. In ko sta tu nekaj časa prebila, odpustili so ju bratje v miru k aposteljnem.

34. Sklenil je pa Sila tam ostati.

35. A Pavel in Barnaba sta živela v Antijohiji, in učila sta in oznanjevala, tudi z mnogimi drugimi, besedo Gospodovo.

36. A čez nekoliko dni reče Pavel Barnabu: Vrni va se in obiščiva brate svoje po vseh mestih, v katerih sva oznanila besedo Gospodovo, kako se imajo.

37. Barnaba je pa hotel, da bi vzela s seboj Janeza, ki se je imenoval Marka.

38. Ali Pavlu se je za dobro zdelo, da tega, ki se je ločil od nju iz Pamfilije, in ni šel z njima na delo, ne bi jemala s seboj.

39. Za to vstane razpor, tako, da sta se ločila eden od drugega, in je Barnaba vzel Marka, in se je odpeljal po morji na Ciper;

40. A Pavel izbere Sila, in izide, priporočen milosti Božjej od bratov.

41. In hodil je po Siriji in Ciliciji, in utrjeval je cerkve.

XVI. POGLAVJE.

Pride pa v Derbo in Listro; in glej, neki učenc je bil tu poimenu Timotej, sin neke žene Judinje, ktera je verovala, očeta pa Grka;

2. Za ktereга so dobro pričali bratje, kteri so bili v Listri in Ikoniji.

3. Tega je hotel Pavel, da bi šel z njim, in vzešči, obreže ga za voljo Judov, kteri so bili v tistih krajih: kajti vedeli so vsi za očeta njegovega, da je Grk.

4. Ko so pa hodili po mestih, priporočevali so jim, naj izpolnjujejo ustave, ktere so sklenili aposteljni in starešine v Jeruzalemu.

5. In cerkve so se utrjevale v veri, in množilo se je njih število vsak dan.

6. In ko so prehodili Frigijo in Galacijsko deželo, zabranil jim je sveti Duh govoriti besedo v Aziji.

7. In ko so prišli v Mizijo, izkušali so iti v

Bitinijo: ali Duh jim ni pustil.

8. A ko so prešli Mizijo, snidejo v Troado.

9. In prikaže se Pavlu po noči prikazen. Neki mož Macedonec je stal, proseč ga in govoreč: Pridi v Macedonijo in pomagaj nam.

10. Ko je bil pa prikazen videl, ogledali smo se precej, da izidemo v Macedonijo, prepričani, da nas je Gospod poklical, da jim oznanimo evangelj.

11. Ko smo se torej odpeljali iz Troade, prišli smo na ravnost v Samotracijo, in drugi dan v Neapolj.

12. In odtod v Filipo, ktera je prvo mesto strani Macedonske, selišče. V tem mestu pa smo se nekoliko dni mudili,

13. In v sobotni dan smo izšli iz mesta k vodi, kjer je bil navadni kraj molitve, in sedši, govorili smo ženam, ktere so se bile zbrale.

14. In neka žena po imenu Lidija, ktera je prodajala škrlat, iz mesta

Tijatirskega, bogaboječa, poslušala je; in odprl jej je Bog srce, da je pazila na to, kar je Pavel govoril.

15. Ko se je pa krstila, in hiša njena, prosila je, govoreč: Če mislite, da sem Gospodu verna, vnidite v hišo mojo in ostanite; in primorala nas je.

16. Zgodí se pa, ko smo šli na molitev, sreča nas neka deklica, ktera je imela duha vedeža, in je veliko dobička dajala gospodarjem svojim z vedeževanjem.

17. Ta je bila šla za Pavlom in nami, in vpila je, govoreč: Ti ljudje so služabniki Boga najvišega, kateri vam oznanjujejo pot zveličanja.

18. A to je delala veliko dni. Pavla je pa bolelo, in obrnivši se, reče duhu: Ukazujem ti po imenu Jezusa Kristusa, da izidi iz nje. In izšel je še tisto uro.

19. Ko so pa videli gospodarji njeni, da je izšlo upanje njih dobička, primejo Pavla in Sila, in

odvlečejo ju na trg k poglavarjem.

20. In pripeljavši ju k poglavarjem, rekó: Ti ljudje motijo naše mesto, ker so Judje;

21. In oznanjujejo šege, katerih mi ne smemo sprejemati ne izpolnjevati, ker smo Rimljani.

22. In ljudstvo vstane zoper nju: in poglavarji jima raztrgajo oblačila, in veleli so ju šibati.

23. In ko so ju zeló pretepli, vržejo ju v ječo, naročivši varuhu ječe, naj ju skrbno varuje.

24. In on, prejemši takošno zapoved, vrže ju v najnotranjo ječo. in dene jima noge v klado.

25. A o polnoči sta Pavel in Sila molila in hvalila Boga; in jetniki so ju poslušali.

26. Kar vstane potres velik, tako, da se je temelj ječe zganil; in pri tej priči so se odprla vsa vrata, in vsem je odpadlo železje.

27. Ko se je pa varuh ječe prebudil, in je videl vrata ječe odprta, izdere

meč in hotel se je umoriti, misleč, da so jetniki pobegnili.

28. Pavel pa zakliče z močnim glasom, govoreč: Ne stori si nič žalega; saj smo vsi tu.

29. On pa, izprosivši luč, poletí noter, in pade drhtajoč Pavlu in Silu pred *noge*.

30. In izpeljavši ju ven, reče: Gospoda! kaj mi je treba storiti, da se zveličam?

31. Ona pa rečeta: Veruj v Gospoda Jezusa Kristusa, in zveličal se boš ti in hiša tvoja.

32. In govorila sta mu besedo Gospodovo, in vsem, kateri so bili v hiši njegovej.

33. In vzal ju je še tisto uro noči, in izmil od ran, in krstil se je on in vsi njegovi precej.

34. In odpeljavši ju v hišo svojo, postavil je mizo, in veselil se je, da je z vso hišo veroval v Boga.

35. Ko se je pa zdanilo, pošljejo poglavarji beriče, govoreč: Izpusti te ljudí.

36. In varuh ječe sporočí te besede Pavlu: Poslali so poglavarji, da se imata izpustiti; sedaj torej izidita, in pojdita v miru.

37. Ali Pavel jim reče: Šibali so naju očitno, neobsojena, človeka Rimljana, in vrgli v ječo: in sedaj naju skrivaj izpuščajo? Ne tako; nego sami naj pridejo in naju izpeljejo.

38. In beriči sporočé te besede poglavarjem; in uplašijo se, slišavši, da sta Rimljana.

39. Ter pridejo in ju zaprosijo; in izpeljavši ju, prosili so, naj izideta iz mesta.

40. In ko sta bila izšla iz ječe, prišla sta k Lidiji; in videvši brate, utolažila sta jih, in izšla sta.

XVII. POGLAVJE.

In šla sta skozi Amfipolj in Apolonijo, in prišla sta v Solun, kjer je bilo shajališče Judovsko.

2. In Pavel vnide po navadi k njim, in razgo-

varjal se je ž njimi tri sobote iz pisem,

3. Razkladajoč in dokazujoč, da je bilo treba, da je Kristus trpel in vstal od mrtvih, in da ta Jezus, ktereга vam jaz oznanjujem, je Kristus.

4. In nekteri od njih so verovali, in pridružili so se Pavlu in Silu, in od pobožnih Grkov velika množica, in imenitnih žen ne malo.

5. Ali trdovratni Judje so zavidali, in privzemši nekaj hudobnih mož izmed drhali, in zbravši trumo, nadražili so mesto; in obstopili so hišo Jazonovo, in iskali so ju, da bi ju izpeljali pred ljudstvo.

6. Ko ju pa niso našli, povlečejo Jazona in nekatere brate pred starešine mestne, vpijoč: Ti, ki so ves svet razdražili, ti so tudi sèm prišli,

7. Ktere je sprejel Jazon; in ti vsi delajo zoper cesarjeve zapovedi, govoreč, da je nekdo drugi kralj, Jezus.

8. In razdražili so ljudstvo in starešine mestne, kateri so to poslušali.

9. In ko so bili prejeli zadostenje od Jazona in drugih, pustili so jih.

10. Bratje pa naglo po noči odpravijo Pavla in Sila v Berejo; in ko tje prideta, odideta v shajališče Judovsko.

11. Ti so bili pa blagosrčniji od Solunskih; ti so sprejeli besedo z vsem poželenjem, in vsak dan so preiskovali pisma, če je to tako.

12. In tako jih je veliko od njih verovalo, in poštenih Grških žen in mož ne malo.

13. Ko so pa Judje Solunski zvedeli, da tudi v Bereji oznanjuje Pavel besedo Božjo, pridejo tudi tje, in vzdignejo ljudstvo.

14. Ali bratje so tedaj Pavla naglo odpravili, da je šel v primorje; a Sila in Timotej sta ostala tam.

15. Ti pa, kateri so bili Pavla spremili, pripeljali so ga do Atene; in ko so prejeli sporočilo do Sila

in Timoteja, naj bi kar najhitreje prišla k njemu, vrnili so se.

16. Ko ju je pa Pavel v Ateni čakal, vname se duh njegov v njem, ko je videl, da je mesto molikovanji udano;

17. In razgovarjal se je v shajališči z Judi in pobožnimi, in na trgu vsak dan s tistimi, na ktere je naletel.

18. Nekteri od Epiku-rejskih in Stojskih modrijanov so se pa prepirali z njim; in eni so govorili: Kaj hoče ta kvasè povedati? a drugi: Zdí se, da je oznanjevalec tujih bogov: ker jim je Jezusa in vstajanje oznanjeval.

19. In vzeó ga in odpeljejo na Areopag, govoreč: Moremo li zvedeti, kakošen je ta novi nauk, kterega ti oznanjuješ?

20. Kajti nekaj novega namnosiš v ušesa; za to hočemo zvedeti, kaj če to biti.

21. (Vsi Atenjani pa in tujci, kteri so prihajali, niso imeli drugega opraviti, nego kaj novega pripovedovati ali poslušati.)

22. Pavel pa, vstopivši se sredi Areopaga, reče: Možjé Atenjani! po vsem vas vidim, da ste nekako preverni.

23. Ko sem namreč prehajal in ogledoval svetišča vaša, našel sem tudi oltar, na kterem je bilo napisano: Nepoznanemu Bogu. Kogartorej častite, da si ravno *ga* ne poznate, tega vam jaz oznanjujem.

24. Bog, kteri je ustvaril svet in vse, kar je v njem, ta, ki je gospodar neba in zemlje, ne prebiva v tempeljnih, kteri so z rokami narejeni;

25. In ne streže mu se s človeškimi rokami, kakor da bi česa potreboval, ko sam daje vsem življenje in dihanje in vse;

26. In je ustvaril iz ene krvi ves rod človeški, da prebiva po vsem licu zemlje, in je odločil odmenjene čase in meje njih prebivanja:

27. Da bi iskali Gospoda, ne bi li ga kako otipali ali našli, da si ravno ni daleč od nobenega od nas.

28. Kajti v njem živimo

in se giblujemo in smo; kakor so tudi nekteri pesnikov vaših rekli: „Kajti tudi rodú njegovega smo.“

29. Ker smo torej Božjega rodú, ne smemo misliti, da je božanstvo enako zlatu ali srebru ali kamenu, izrezanemu po umetnosti in izmišljeni človekovem.

30. Bog torej, ne gledajoč na čase nevednosti oznanjuje sedaj vsem ljudém povsodi, naj delajo pokoro:

31. Za to, ker je postavil dan, ko bo sodil ves svet popravici, pomožu, ktere**ga** je odločil, podavši vero vsem s tem, da ga je obudil od mrtvih.

32. Ko so pa slišali vstajanje mrtvih, nekteri so se posmehovali; a drugi so rekli: O tem te bomo drugoč slišali.

33. In tako je odšel Pavel izmed njih.

34. A nekteri možjé so mu se pridružili in so verovali; med kterimi je bil Dionizij Areopagitski, in žena po imenu Damara, in drugi ž njima.

XVIII. POGlavJE.

Po tem je pa Pavel, ko se je bil ločil iz Atene, prišel v Korint.

2. In našel je nekega Juda po imenu Akvila, iz Ponta po rodu, kteri je bil nedavno prišel iz Italije, in Priscilo ženo njegovo (za to, ker je bil zapovedal Klavdij, da imajo vsi Judje iti iz Rima), in prišel je k njima.

3. In ker je bil ravno tistega rokodelstva, ostal je pri njima in je delal: bila sta pa po rokodelstvu delavca šatorov.

4. In prepiral se je v shajališči vsako soboto, in prigovarjal je Judom in Grkom.

5. Ko sta pa prišla iz Macedonije Sila in Timotej, pričeval je Pavel navdušen Judom, da Jezus je Kristus.

6. Ko so pa oni nasprotovali in preklinjali, otrese oblačila, in reče jim: Kri vaša vam *pridi* na glavo; čist jaz odslej k poganom pojdem.

7. In ko je odšel odtod, prišel je v hišo nekega Justa po imenu, kateri je častil Boga, in kogar hiša je bila tik shajališča.

8. Krisp pa, poglavar shajališča, veroval je v Gospoda z vso hišo svojo; in veliko Korinčanov, kateri so poslušali, verovalo je in krščevalo se.

9. Reče pa Gospod Pavlu po noči v prikazni: Ne boj se, nego govori in ne molči;

10. Kajti jaz sem s teboj, in nihče te ne bo napadel, da bi ti kaj storil: ker imam veliko ljudstva v tem mestu.

11. In prebil je tu eno leto in šest mesecev, učeč pri njih besedo Božjo.

12. Ko je bil pa Galijon namestnik v Ahaji, napadli so Judje enodušno na Pavla; in pripeljali so ga na sodnišče,

13. Govoreč: Ta nago-varja ljudi, naj časté Boga zoper postavo.

14. Ko je pa hotel Pavel usta odpreti, reče Galijon Judom: Ko bi bila kaka krivica ali dejanje hudo-

bno, o Judji, poslušal bi vas po dolžnosti;

15. Ker je pa vprašanje za besedo in imena in za vaše postave, glejte sami: kajti jaz ne čem biti sodnik v teh rečéh.

16. In odgnal jih je od sodnišča.

17. Tedaj zgrabijo vsi Grki Sostena poglavarja shajališča, in blii so ga pred sodniščem; ali Galijon se ni nič zmenil za to.

18. A Pavel je še dosti dni ostal, in poslovivši se z brati, odpeljal se je po morji v Sirijo, in ž njim Priscila in Akvila; in ostrigel je v Kenhrah glavo: imel je namreč obljubo.

19. In pride v Efez, in onadva pustí tam; a on vnide v shajališče, in prepiral se je z Judi.

20. Ko so ga pa prosili, naj bi dalje časa ostal pri njih, ni pritrnil;

21. Nego poslovil se je ž njimi, govoreč: Prihodnji praznik moram po vsakej ceni praznovati v Jeruzalemu; ali vrnil se bom, če Bog hoče, zopet

k vam. In odpeljal se je iz Efeza.

22. In ko je prišel v Cezarejo, šel je gor in je pozdravil cerkev, in sešel je v Antijohijo.

23. In ko se je nekaj časa pomudil, izšel je, in prehodil je zapored Galacijsko stran in Frigijo, utrujuoč vse učence.

24. Prišel je pa v Efez neki Jud po imenu Apolo, Aleksandrijan po rodu, mož razgovoren, učen v pismih.

25. Ta je bil podučen v potu Gospodovem, in, goreč v duhu, govoril je in učil pridno to, kar zadeva Gospoda, in poznal je samo krst Janezov.

26. In ta je jel srčno oznanjevati v shajališči. Ko sta ga pa Akvila in Priscila slišala, vzela sta ga, in razložila sta mu pot Gospodov natanjčnije.

27. A ko je hotel iti v Ahajo, opomenili so ga bratje, in pisali so učencem, naj ga sprejmó. In ko je prišel, pripomogel je mnogo tistim, kateri so verovali po milosti.

28. Kajti trdo je Jude neprenehoma zavračeval pred ljudstvom, dokazujoč iz pisem, da Jezus je Kristus.

XIX. POGLAVJE.

Zgodí se pa, ko je bil Apolo v Korintu, da Pavel, prehodivši gorenje strani, pride v Efez; in ko je našel nekaj učencev,

2. Reče jim: Ali ste prejeli Duha svetega, ko ste postali verni? Oni mu pa rekó: Saj še slišali nismo, da je sveti Duh.

3. In reče jim: Na kaj torej ste se krstili? Oni pa rekó: Na krst Janezov.

4. Pavel pa reče: Janez je krstil s krstom pokore, govoreč ljudstvu, da naj verujejo v tega, kateri bo za njim prišel, to je v Kristusa Jezusa.

5. Ko so pa to slišali, krstili so se v ime Gospoda Jezusa.

6. In ko je položil Pavel roke na-nje, prišel je sveti Duh na-nje, in govorili so jezike in prerokovali.

7. Bilo je pa vseh móż kakih dvanajst.

8. In ko je prišel v shajališče, govoril je srčno, tri mesece prepirajoč se in učeč o kraljestvu Božjem.

9. Ko so bili pa nekteri otrpneli in niso hoteli pokorni biti, hudo govoreč o potu *Gospodovem* pred množico, odstopil je od njih, in odločil je učence, in učil je vsak dan v šoli nekega Tirana.

10. In to se je godilo dve leti, tako, da so vsi, kteri so prebivali v Aziji, slišali besedo Gospoda Jezusa, Judje in Grki.

11. In čudeže ne majhne je delal Bog po rokah Pavlovih;

12. Tako, da so na bolnike pokladali potne prte od života njegovega in opasnike, in puščale so jih boleznii, in duhovi hudobni so izhajali iz njih.

13. In izkušali so nekteri izmed Judov, kteri so okrog hodili in hudiče rotili, klicati na tiste, kteri so imeli duhove hudobne, ime Gospoda Jezusa, go-

voreč: Zaklinjamo vas pri Jezusu, kterega Pavel oznanjuje.

14. Bilo je pa nekih sedem sinov Skeve Juda, vélikega duhovna, kteri so to delali.

15. Odgovarjajoč pa duh hudobni, reče: Jezusa poznam, in Pavla vém; vi pa, kdo ste?

16. In skočivši človek, v kterem je bil duh hudobni, na-nje, premagal jih je, in izdelal jih je, tako, da so nagi in ranjeni ubežali iz tiste hiše.

17. To je pa prišlo na znanje vsem Judom in Grkom, kteri so prebivali v Efezu; in obšel jih je strah vse, in povelečevalo se je ime Gospoda Jezusa.

18. In mnogo teh, kteri so verovali, dohajalo je, in izpovedovali so se, in razodevali so dela svoja.

19. A mnogi tistih, kteri so uganjali vraže, znesli so bukve, in sežgali so jih pred vsemi; in ko so preudarili njih ceno, našli so, da so veljale petdeset tisoči srebrnikov.

20. Tako krepko je beseda Božja rastla in utrjevala se.

21. A ko se je to dopnilo, nameni Pavel v duhu, da prehodivši Macedonijo in Ahajo, pojde v Jeruzalem, in reče: Po tem, ko bom tam, moram tudi Rim videti.

22. In poslal je v Macedonijo dva od tistih, kateri so mu služili, Timoteja in Erasta; a sam je ostal nekaj časa v Aziji.

23. Vstal je pa v ta čas ne majhen hrup za voljo pota Gospodovega.

24. Neki Demetrijski namreč po imenu, srebrar, ki je delal Dijani srebrne cerkvice, dajal je umetnikom ne malo dela;

25. In sklicavši te, in druge takošne delavce, reče: Možjé! véste, da imamo od tega dela zaslužek svoj;

26. In vidite in slišite, da ne samo v Efezu, nego skoro po vsej Aziji je ta Pavel veliko ljudstva pregovoril in odvrnil, govoreč, da *bogovi*, kateri

so z rokami narejeni, niso bogovi.

27. Ni pa samo to v nevarnosti, da bo delo naše na nič prišlo, nego tudi vélike boginje Dijane tempelj se bo za nič štel, in poginilo bo veličastvo te, katero vsa Azija in ves svet častí.

28. Ko so pa to slišali, napolnijo se jeze, in kričali so, govoreč: Velika je Dijana Efežanov!

29. In napolni se vse mesto zmešnjave; in zaženó se enodušno na gledališče, in zgrabijo Gaja in Aristarha, Macedonca, tovariša Pavlova.

30. Ko je pa Pavel hotel viniti med ljudstvo, niso mu pustili učenci.

31. Pa tudi nekteri od Azijskih poglavarjev, kateri so mu bili prijatelji, poslali so k njemu, in prosili so ga, naj se ne podá v gledališče.

32. Vpili so pa eni to, drugi drugo; kajti bil je zbor poln zmešnjave, in največ jih je bilo med njimi, kateri niso vedeli, po kaj so se sešli.

33. A nekteri izmed ljudstva so izvlekli Aleksandra, ko so ga Judje naprej tiščali; Aleksander pa zamahne z rokó, da naj umolknejo, in hotel je ljudstvu odgovoriti.

34. Ko so pa spoznali, da je Jud, vzdignejo vsi en glas, in vpili so kaki dve uri: Velika je Dijana Efežanov!

35. Pisar pa, ko je ljudstvo upokojil, reče: Možjé Efežani! kdo pa je človek, kateri ne vé, da mesto Efežanov častí véliko boginjo Dijano in od Jupiterja padlo *podobo*?

36. Ker se torej to ne more tajiti, treba je, da se umirate, in ne delate nič naglo.

37. Kajti pripeljali ste te ljudi, kateri niso ne tempeljna oropali, ne boginje vaše preklinjali.

38. Če imajo pa Demetriji in umetniki, kateri so ž njim, tožbo zoper koga, sodnije so, in namestniki so; naj tožijo eden drugega.

39. Če pa kaj drugega

iščete, obravnalo se bo v postavnem zboru.

40. Kajti v nevarnosti smo, da bomo zatoženi za voljo današnjega punta, ko nimamo nobenega vzroka, s katerim bi mogli odgovor dati za ta hrup.

41. In rekši to, razpustil je zbor.

XX. POGLAVJE.

Ko je pa hrup nehal, pokliče Pavel učence, in poslovivši se, izide, da odide v Macedonijo.

2. In prehodivši te strani, in utolaživši jih z mnogimi besedami, pride v Grško.

3. In prebivši tu tri mesece, sklene, ker so ga Judje, ko se je imel po morji odpeljati v Sirijo, zalezovali, vrniti se skozi Macedonijo.

4. Spremljal ga je panoter do Azije Sopater iz Bereje; od Solunjanov pa Aristarh in Sekund, in Gaj iz Derbe in Timotej; a od Azijanov: Tihik in Trofim.

5. Ti so bili šli naprej, in čakali so nas v Troadi.

6. A mi smo se po dnevih presnih kruhov po morji odpeljali iz Filipe, in prišli smo k njim v Troado v petih dnéh, kjer smo se sedem dni mudili.

7. A prvi dan po soboti, ko so se učenci zbrali, da bi lomili kruh, govoril jim je Pavel, ker je hotel drugi dan iziti, in podaljšal je govor svoj do polnoči.

8. Bilo pa je dosti svetilnic v vrhnjej izbi, kjer so bili zbrani.

9. In sedel je neki mladenič po imenu Evtih na oknu, premagan od trdega spanja, in koje Pavel dolgo govoril, omahnil je v spanji, in padel je s tretjega nadstropja dol, in vzdignili so mrtvega.

10. Pavel pa snide, in pade na-nj, in objemši ga, reče: Umirite se: kajti duša njegova je v njem.

11. In odšedši gor, in prelomivši kruh, okusil je, in govoril je mnogo noter do dné, in tako je izšel.

12. A mladeniča so bili pripeljali živega, in utolažili so se ne malo.

13. A mi smo stopili na ladjo, in odpeljali smo se v Ason, kjer smo imeli sprejeti Pavla: kajti tako je bil naročil, hoteč sam peš hoditi.

14. Kose je bil pa v Asonu k nam pridružil in smo ga sprejeli, prišli smo v Mitileno.

15. In odpeljavši se od-tod, prišli smo drugi dan Hiju nasproti; in en dan potem smo se pripravili k Samu; in ko smo v Trogiliji prenočili, prišli smo drugi dan v Milet.

16. Odločil je bil namreč Pavel, da bomo pri Efezu mimo šli, da se ne bi v Aziji zamudil; kajti hitel je, da bi, ako bi mu bilo mogoče, na binkoštni dan v Jeruzalemu bil.

17. Poslal je pa iz Mileta v Efez, in poklical je starešine cerkve.

18. Ko so pa prišli k njemu, reče jim: Vi véste od prvega dné, ko sem prišel v Azijo, kako sem ves čas z vami bil,

19. Služeč Gospodu z vso ponižnostjo in mnogimi solzami in izkušnja-

mi, ktere so mi se dogodile za voljo zalezovanja Judov;

20. Kako nisem nič koristnega izpustil, da vam ne bi bil oznanil in učil vas očitno in po hišah,

21. Pričevaje Judom in Grkom izpreobrnjenje k Bogu, in vero v Gospoda našega Jezusa Kristusa.

22. In sedaj, glej, jaz zvezan v duhu, grem v Jeruzalem, ne vedoč, kaj mi se bo v njem prigodilo,

23. Razen, da Duh sveti po vseh mestih priča, govoreč, da me ječa in stiske čakajo.

24. Ali mene nič ne skrbi, in tudi življenje moje mi ni drago, da le dokončam tek svoj z radostjo, in službo, katero sem prejel od Gospoda Jezusa, da popričam evangelj milosti Božje.

25. In sedaj, glej, jaz vém, da ne boste več videli obličja mojega, vi vsi, med kterimi sem hodil, oznanjujoč kraljestvo Božje.

26. Za to vam pričujem današnji dan, da sem čist od krvi vseh;

27. Kajti nisem se umaknil, da vam ne bi bil oznanil vse volje Božje.

28. Pazite torej na-se, in na vso čredo, v kateri vas je Duh sveti postavil za škofe, da pasete cerkev Božjo, katero je pridobil s krvjó svojo.

29. Kajti jaz vém to, da bodo po odhodu mojem prišli med vas grabljivi volkovi, kteri ne bodo prizanašali čredi;

30. In izmed vas samih bodo vstali možjé, kteri bodo napačno govorili, da bi potegnili učence za seboj.

31. Za to čujte, spominjajoč se, da tri leta noč in dan nisem nehal s solzami opominjati vsakega izmed vas.

32. In sedaj vas, bratje, priporočam Bogu in besedi milosti njegove, kteri more sezidati in dati vam delež med vsemi posvečenimi.

33. Srebra ali zlata ali oblačila nisem od nikogar poželel;

34. Saj sami véste, da to, kar je bilo treba meni in tistim, kateri so bili z menoj, prislužile so té-le roke.

35. Vse sem vam pokazal, da je tako treba truditi se in sprejemati slabe, in spominjati se besed Gospoda Jezusa, da je on rekel: „Mnogo boljše je dajati, nego jemati.“

36. In ko je to povedal, poklekne na kolena svoja, in molil je z vsemi njimi.

37. In velik jok je vstal med vsemi; in objemši Pavla, poljubovali so ga:

38. Žalostni največ za voljo besede, katero je rekel, da ne bodo več videli obličja njegovega. In spremili so ga na ladjo.

XXI. POGLAVJE.

Ko se je pa zgodilo, da smo se odtrgali od njih in smo se odpeljali, prišli smo na ravnost v Kon, a drugi dan v Rod, in odtod v Pataro.

2. In ko smo našli ladjo, ktera je imela jadrati v Fenicijo, vstopili smo in smo se peljali.

3. Ko smo pa Ciper ugledali, pustili smo ga na levej, in peljali smo se v Sirijo, in prišli smo v Tir; tu namreč je imela ladja iztovoriti blago.

4. In ko smo učencev našli, ostali smo tu sedem dní; ti so govorili Pavlu po Duhu, naj ne hodi gor v Jeruzalem.

5. Ko so se pa dnevi izpolnili, izšli smo, in spremljali so nas vsi z ženami in otroci noter do predmestja, in pokleknivši na bregu, molili smo.

6. In ko smo se poslovili eden od drugega, stopili smo v ladjo; a oni so se vrnili domú.

7. Mi pa, ko smo vožnjo iz Tira dokončali, prišli smo dol v Ptolemajdo; in pozdravivši se z brati, ostali smo en dan pri njih.

8. A drugi dan smo izšli, Pavel in kateri smo bili z njim, in prišli smo v Cezarejo; in šli smo v

hišo Filipa evangeljista, ki je bil eden od sedmerih, in ostali smo pri njem.

9. Ta pa je imel štiri hčere device, ktere so prerokovale.

10. Ko smo se pa več dni mudili, pride iz Judeje neki prerok po imenu Agab.

11. In ko je prišel k nam, vzeme pas Pavlov, in zvezavši si roke in noge, reče: To veli sveti Duh: Moža, kogar je ta pas, bodo tako zvezali. Judje v Jeruzalemu, in izročili ga bodo poganom v roke.

12. Ko smo pa to slišali, prosili smo mi in ondejšnji, naj ne hodi gor v Jeruzalem.

13. Ali Pavel odgovori: Kaj delate, da jokate in mi cepate srce? Kajti jaz nisem le pripravljen zvezan biti, nego tudi umreti v Jeruzalemu za ime Gospoda Jezusa.

14. In ko ga nismo mogli pregovoriti, umolknili smo, rekši: Volja Gospodova naj bo.

15. A po teh dnéh smo

se odpravili, in šli smogor v Jeruzalem.

16. Šlo je pa tudi učencev iz Cezareje z nami, kateri so peljali s seboj nekega Mnasona iz Cipra, starega učenca, pri katerem smo imeli gostovati.

17. In ko smo prišli v Jeruzalem, sprejeli so nas bratje ljubeznjivo.

18. A drugi dan je šel Pavel z nami k Jakobu, in prišli so vsi starešine.

19. In ko se je bil ž njimi pozdravil, razložil je vse po vrsti, kaj je storil Bog med pagani po njegovej službi.

20. Oni pa, ko so to slišali, slavili so Gospoda; in rekó mu: Vidiš, brat! koliko tisoči Judov je, kateri so sprejeli vero; in vsi so vneti za postavo.

21. Slišali pa so za-te, da učiš odstop od Mojzesa vse Jude, kateri so med pagani, govoreč, naj ne obrezujejo sinov svojih, in da naj se tudi po šegah ne ravnajo.

22. Kaj bi torej? Mnoci se bo gotovo zbrala;

kajti slišali bodo, da si prišel.

23. To torej stori, kar ti povemo: Mi imamo štiri možé, kateri imajo obljubo na sebi;

24. Té vzemi, in očisti se ž njimi, in plačaj, naj si ostrižejo glave, in vsi bodo zvedeli, da to, kar so za-te slišali, ni res, nego da tudi sam tako živiš, da izpolnjuješ postavo.

25. Za tiste pa, kateri so izmed poganov sprejeli vero, presodili smo mi, in pisali smo, da naj nič takošnega ne izpolnjujejo, razen da naj se varujejo molikom darovanega in krvi in udavljenega in kurbarije.

26. Tedaj je Pavel vzел možé, in očistivši se ž njimi drugi dan, šel je v tempelj, in naznanjeval je, *kedaj se bodo izpolnili dnevi očiščevanja*, dokler se ni darovala daritev za vsakega od njih.

27. Ko so se pa sedmeri dnevi imeli izpolniti, nekateri Judje, kateri so prišli iz Azije, ugledavši

ga v tempeljnu, nadražijo vse ljudstvo, ter položé roke na-nj.

28. Kričeč: Možjé Izraelci, pomagajte! Ta je tisti človek, ki zoper ljudstvo in postavo in ta kraj vse povsodi učí; in vrh tega je tudi Grke pripeljal v tempelj, in oskrunil je ta sveti kraj.

29. (Kajti videli so bili poprej Trofima Efežana ž njim v mestu, za kterega so mislili, da ga je Pavel v tempelj pripeljal.)

30. In vse mesto se je vzdignilo, in drlo je ljudstvo vkupej; in zgrabivši Pavla, vlekli so ga iz tempeljna: in precej so se vrata zaprla.

31. Ko so ga pa iskali umoriti, pride glas do jezernika vojaške trume, da se je ves Jeruzalem spuntal.

32. In on precej vzeme vojakov in stotnikov, in priteče nad-nje. Ko so pa ugedali jezernika in vojake, nehali so bíti Pavla.

33. Tedaj se jezernik približa in ga prime, in

velí ga vkleniti v dve verigi; in vpraša, kdo da je, in kaj da je storil.

34. In eni so vpili to, a drugi drugo med ljudstvom. Ko pa ni mogel gotovega zvedeti za voljo hrupa, ukaže ga v grad odpeljati.

35. In ko je prišel do stopnic, prigodí se, da so ga morali vojaki nesti za voljo sile ljudstva;

36. Kajti šla je za njim množica ljudstva, kričeč: Pogubi ga!

37. In ko je imel vnti v grad Pavel, reče jezerniku: Ali smem nekaj govoriti s teboj? On pa reče: Znaš Grški?

38. Nisi li ti tisti Egipčan, ki je pred temi dnevi punt napravil, in izpeljal v puščavo štiri tisoči razbojnikov?

39. Pavel pa reče: Jaz sem Jud iz Tarsa, meščan ne neznanega mesta v Ciliciji; prosim pa te, dovoli mi govoriti ljudstvu.

40. In ko mu je dovolil, namigne Pavel z roko ljudstvu, naj umol-

knejo; in ko je nastala velika tihota, pregovori v Hebrejskem jeziku, govoreč:

XXII. POGLAVJE.

Možjé bratje in očetjel čujte sedaj moj odgovor k vam.

2. (Ko so pa slišali, da jim v Hebrejskem jeziku govori, bili so še bolj tiho.) In reče:

3. Jaz sem mož Jud, rojen v Tarsu Cilicijskem, odgojen pa v tem mestu pri nogah Gamalijelovih, podučén na tanko v očetovskej postavi, vnet za Boga, kakor ste vsi vi danes.

4. Jaz sem preganjal ta pot noter do smrti, vežoč in izdajoč v ječe možé in žene.

5. Kakor mi tudi véliki duhoven priča, in vse stareinstvo; od katerih sem tudi pisem prejel do bratov in sem šel v Damask, da bi pripeljal tudi tiste, kateri so tam bili, zvezane v Jeruzalem, da bi se mučili.

6. Zgodí pa se, ko sem šel in sem se bližal Damasku, okoli poldneva, da me nagloma obsije velika svetloba z neba;

7. In padel sem na tla, in slišal sem glas, da mi pravi: Savel, Savel! kaj me preganjaš?

8. Jaz sem pa odgovoril: Kdo si, Gospod? In reče mi: Jaz sem Jezus Nazarečan, kterega ti preganjaš.

9. Tisti pa, kateri so bili z menoj, videli so sicer svetlobo, in uplašili so se; ali glasú niso slišali, kateri mi je govoril.

10. In rekel sem: Kaj naj storim, Gospod? A Gospod mi reče: Vstani in pojdi v Damask; in tam ti se bo povedalo vse, kar ti je odločeno, da storiš.

11. Ko pa nisem videl od bliščeče te svetlobe, peljali so me za roko, kateri so bili z menoj, in prišel sem v Damask.

12. Neki Ananija pa, človek pobožen po postavi, kateri ima pričevanje od

vseh Judov, kateri tam prebivajo,

13. Pride k meni, in vstopivši se, reče mi: Savel brat, spreglej! In jaz sem še tisti čas pogledal na-nj.

14. On pa reče: Bog očetov naših te je izvolil, da spoznaš voljo njegovo, in vidiš pravičnega, in slišiš glas iz ust njegovih:

15. Kajti boš mu priča pri vseh ljudéh tega, kar si videl in slišal.

16. In sedaj, kaj se obotavljaš? Vstani, in krsti se, in operi grehe svoje, poklicavši ime Gospodovo.

17. Zgodí se pa, ko sem se bil vrnil v Jeruzalem, in sem v tempeljnu molil, da sem se zamaknil,

18. In videl sem ga, in rekel mi je: Pohiti in izidi naglo iz Jeruzalema, ker ne bodo sprejeli pričevanja tvojega za-me.

19. In jaz sem rekel: Gospod! sami vedó, da sem jaz zapiral in bil po

shajališčih té, kateri so v rovali v tebe;

20. In ko se je prelivala kri Štefana pričevavca tvojega, tudi jaz sem stal zraven, in privolil sem na smrt njegovo, in varoval sem oblačila tistih, kateri so ga pobijali.

21. In reče mi: Pojdi; kajti jaz te bom daleč poslal med pogane.

22. In poslušali so ga do te besede, ter povzdignejo glas svoj, govoreč: Vzemi z zemlje takošnega; ker ni prav, da živi.

23. Ko so pa kričali, in metali oblačila, in prah lučali k višku,

24. Ukaže ga jezernik v grad odpeljati, rekši, naj ga z biči iztezajo, da bi zvedel, za kakošno krivico tako vpijejo nad njim.

25. Ko so ga pa z jermeni pritegnili, reče Pavel stotniku, kateri je *tam* stal: Smete li človeka Rimljana, in neobsojenega bičati?

26. Slišavši pa *to* stotnik, pristopi in sporoči jezerniku, govoreč: Glej, kaj

boš storil; kajti ta človek je Rimljan.

27. Pristopivši pa jezernik, reče mu: Povej mi, če si ti Rimljan? On pa reče: Dà.

28. In jezernik odgovori: Jaz sem za veliko denarja to državljanstvo pridobil. A Pavel reče: Jaz sem se pa tudi rodil.

29. Tedaj so precej odstopili od njega, kateri so ga imeli tezati; pa tudi jezernik se je bal, ko je zvedel, da je Rimljan, in da ga je bil zvezal.

30. Drugi dan pa, ker je hotel za gotovo zvedeti, za kaj ga Judje tožijo, razveže ga od vezí, in ukaže priti velikemu duhovnu in vsemu zboru njihovemu; in pripeljavši Pavla dol, postavi ga pred-nje.

XXIII. POGlavJE.

In Pavel, pogledavši na zbor, reče: Možjé bratje! jaz sem z vso dobro vestjó živel pred Bogom do današnjega dné.

2. Véliki duhoven Ananija pa ukaže tistim, kateri

so pri njem stali, naj ga udarijo po ustih.

3. Tedaj mu Pavel reče: Udaril te bo Bog, stena pobeljena! in ti sediš, da bi me sodil po postavi, in zoper postavo me veliš bŕiti?

4. Tisti pa, kateri so zraven stali, rekó: Vélikega duhovna Božjega preklinjaš?

5. Pa reče Pavel: Nisem vedel, bratje, da je véliki duhoven; pisano je namreč: „Poglavarja naroda svojega ne preklinjaj.“

6. Vedoč pa Pavel, da je eden del Saducejev, a drugi Farizejev, zavpije v zboru: Možjé bratje, jaz sem Farizej, sin Farizejev; za voljo upanja in vstajanja mrtvih sem na sodbi.

7. Ko je pa to rekel, nastane razpor med Farizeji in Saduceji, in množica se razdelí.

8. Kajti Saduceji pravijo, da ni vstajanja, in tudi angelja in duha ne; a Farizeji trdijo oboje.

9. In vstala je velika krika; in vstavši pismarji od strani Farizejske, po-

bijali so, govoreč: Nič hudega ne nahajamo na tem človeku; če mu je pa duh govoril ali angelj, ne nasprotujmo Bogu.

10. Ko je pa vstal razpor velik, bal se je jezernik, da ne bi Pavla raztrgali, ter ukaže, naj snidejo vojaki in ga potegnjejo izmed njih, in odpeljejo v grad.

11. Drugo noč pa pristopi Gospod k njemu, in reče: Ne boj se, Pavel! kajti kakor si v Jeruzalemu pričal za-me, tako moraš tudi v Rimu pričati.

12. Ko se je pa zdanilo, zbere se nekaj Judov, in zaroté se, govoreč, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler ne ubijejo Pavla.

13. Bilo jih je pa več kakor štirideset, kateri so se bili tako zakleli.

14. Ti pristopijo k vélikim duhovnom in starešinam, in rekó: S prisego smo se zakleli, da ne bomo ničesar okusili, dokler Pavla ne ubijemo.

15. Sedaj torej vi z zborom naznanite jezerniku, naj ga pripelje jutri k

vam, kakor da bi hoteli kaj natanjčnjega zvedeti za njegove zadeve; a mi smo pripravljani, da ga ubijemo, predno se približa.

16. Slišavši pa sin sestre Pavlove za to zalezovanje, pride in vnide v grad, in sporoči Pavlu.

17. Poklicavši pa Pavel enega od stotnikov, reče: Tega mladeniča odpelji k jezerniku; kajti ima mu nekaj sporočiti.

18. On ga torej vzeme in pripelje k jezerniku, in reče: Jetnik Pavel me je poklical in prosil, naj tega mladeniča popeljem k tebi, kateri ima nekaj s teboj govoriti.

19. In jezernik ga prime za roko in odide na stran, in vpraševal je: Kaj je, kar mi imaš povedati?

20. Pa reče: Judje so se dogovorili, da te bodo prosili, da bi jutri pripeljal Pavla v zbor, kakor da bi hoteli kaj natanjčnjega izprašati za-nj.

21. Ti jih pa ne poslušaj; kajti zalezuje ga izmed njih več kakor štiri-

deset móž, kateri so se zarotili, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler ga ne umoré; in sedaj so pripravljani, in čakajo tvojega odgovora.

22. Tedaj jezernik mladeniča odpusti, naročivši mu, naj nikomur ne pové, da si mi to naznanil.

23. In poklicavši dva stotnika, reče: Pripravita dve sto vojakov, da pojdejo do Cezareje, in sedemdeset konjikov, in dve sto strelcev, po tretjej uri noči;

24. In pripeljejo naj živino, da Pavla posadé in zdravega pripeljejo k Feliksu, poglavarju.

25. In napiše pismo, katero se je tako-le glasilo:

26. Klavdij Lizija pozdravlja častitega poglavarja Feliksa.

27. Tega moža so Judje zgrabili, in hoteli so ga umoriti; ali prišel sem z vojsko, in otel sem ga, ko sem zvedel, da je Rimljan.

28. Hoteč pa zvedeti vzrok, za kaj ga tožijo, peljal sem ga v njih zbor.

29. In našel sem, da ga tožijo za vprašanja njih postave, da pa nima nobene krivice, za katero bi bil vreden smrti ali vezí.

30. Ko mi se je pa naznanil naklep, kterega so kovali Judje zoper tega moža, poslal sem precej k tebi, sporočivši tudi tožnikom, naj pred teboj povedó, kar imajo zoper njega. Zdrav!

31. Tedaj so vojaki, kakor jim se je bilo naročilo, Pavla vzeli in odpeljali po noči v Antipatrido.

32. A drugi dan so se vrnili v grad, pustivši konjike, da so šli ž njim.

33. Ti pa, ko so prišli v Cezarejo, oddali so pismo poglavarju, in postavili so Pavla pred-nj.

34. Poglavar pa, ko je prebral in vprašal, iz ktere dežele da je, in je zvedel, da iz Cilicije:

35. Zaslišal te bom, reče, kedar tudi tožniki tvoji pridejo. In ukazal je, naj ga varujejo v dvoru Herodovem.

XXIV. POGLA VJE.

Črez pet dnî pa snide véliki duhoven Ananija s starešinami in govornikom nekim Tertulom; in ti pridejo pred poglavarja zoper Pavla.

2. Ko je bil pa poklican, začne tožiti Tertul, govoreč:

3. Da imamo veliko mirú po tebi, in pravice in srečo, ktere se narodu temu godé po tvojej previdnosti, vselej in povsodi, častiti Feliks! sprejemamo z vso hvaležnostjo.

4. Ali da ti ne bom dalje nadlegoval, prosim, da bi nas poslušal ob kratkem po svojej dobroti.

5. Našli smo namreč tega človeka, da je kuga, in budí punt zoper vse Jude po vsem svetu, in je vodnik ločinki Nazaretskej,

6. Kteri je izkusil tudi tempelj oskruniti; kterega smo tudi zgrabili in po svojej postavi hoteli soditi;

7. Ali prišel je Lizija jezernik, ter ga je z veliko silo iz rok naših odpeljal,

8. Ukazavši tožnikom njegovim, naj gredo k tebi: od njega boš mogel sam, ko izprašaš, vse to zvedeti, za kar ga mi tožimo.

9. Pritrdili pa so tudi Judje, govoreč, daje to tako.

10. Pavel pa odgovori, ko mu je poglavar namignil, da naj govori: Ker vé m, da si veliko let sém sodnik temu narodu, odgovarjal bom to, kar se mene tiče, toliko srčneje:

11. Ko lahko zvéš, da ni več kakor dvanajst dní, kar sem prišel molit v Jeruzalem.

12. In niso me našli v tempeljni, da bi se bil s kom prepiral ali da bi bil napravljaj hrup med ljudstvom, ne po shajališčih, ne po mestu:

13. In tudi izkazati ne morejo, za kar me sedaj tožijo.

14. To ti pa priznavam, da po poti, ktero imenujejo ločinko, tako služim Bogu očakov, verovaje vse,

kar je po postavi in v prerokih pisano,

15. Upanje imajoč na Boga, kterega tudi oni sami čakajo, da bo vstajanje mrtvim, pravičnim in nepravičnim.

16. V tem si pa sam prizadevam, da bi brezmadežno vest imel pred Bogom in ljudmi vsegdar.

17. Črez več pa let sem prišel miloščino delit narodu svojemu in daritve:

18. Pri tem so me našli očiščenega v tempeljni, ne z ljudstvom ne s hrupom, neki Judje iz Azije,

19. Kteri bi imeli predte priti in tožiti, če kaj imajo zoper mene.

20. Ali naj tí sami povedó, če so našli krivico na meni, ko sem stal pred zborom:

21. Razen za voljo tega edinega glasú, s kterim sem zavpil, stoječ med njimi: Za voljo vstajanja mrtvih me sodite danes.

22. Slišavši pa to Feliks, odloží jim, na tanko vedoč, kar ta pot zadeva, in reče: Kedar Lizija jezer-

nik snide, razsodil bom vašo stvar.

23. In ukazal je stotniku, da se ima Pavel varovati, in da naj se nikomur od njegovih ne brani streči mu ali dohajati k njemu.

24. A čez nekaj dni pride Feliks z Druzilo ženo svojo, ktera je bila Judinja, in pokliče Pavla, in slišal ga je o veri v Kristusa.

25. Ko je pa govoril on o pravici in zdržljivosti in prihodnjaj sodbi, uplaši se Feliks, in odgovori: Za sedaj pojdi; a kedar bom prigoden čas imel, poklical te bom.

26. Zraven se je pa tudi nadejal, da mu bo Pavel dal denarja, da bi ga izpustil; za to ga je tudi pogostoma klical in se razgovarjal ž njim.

27. Ko ste se pa iz polnili dve leti, prejme Feliks nastopnika Porcija Festa; hoteč pa Feliks Judom ugoditi, pustil je Pavla zvezanega.

XXV. POGLAVJE.

Fest torej, ko je bil prišel v deželo, izšel je čez tri dni iz Cezareje v Jeruzalem.

2. In prišli so k njemu véliki duhovni in prvaki Judovski zoper Pavla, in prosili so ga,

3. Iskajoč milosti zoper njega, da bi ga poslal v Jeruzalem, in zalezovali so, da biga umorili na poti.

4. Fest pa odgovori, da se Pavel varuje v Cezareji, in da on sam kmalu pojde tje;

5. Kteri torej od vas morejo, reče, naj z menoj snidejo, in če je kakošna krivica na tem možu, naj ga tožijo.

6. In prebivši med njimi ne več kakor deset dni, snide v Cezarejo, in drugi dan sede na sodnišče, in ukaže Pavla pripeljati.

7. Ko ga pa pripeljejo, obstopijo ga Judje, kteri so prišli iz Jeruzalema, in prinašali so zoper Pavla mnoge in težke krivice,

kterih niso mogli izkazati,

8. Ko se je Pavel zagovarjal: Nič se nisem pregrešil ne zoper postavo Judovsko, ne zoper tempelj, ne zoper cesarja.

9. Fest pa, hoteč Judom ugoditi, odgovori Pavlu in reče: Hočeš iti gor v Jeruzalem, da te tam sodim za to?

10. Pavel pa reče: Na cesarjevem sodnišči stojim, kjer me je treba soditi; Judom nisem nobene krivice storil, kakor tudi ti dobro véš.

11. Kajti če sem kriv, in sem kaj smrti vrednega storil, ne branim se umreti; če pa nič tega ni, česar me dolžé, ne more me nihče njim izdati. Na cesarja se sklicujem.

12. Tedaj Fest, pogovorivši se z zborom, reče: Na cesarja si se sklical, k cesarju pojdeš.

13. Ko je pa minulo nekoliko dni, prideta Agripa kralj in Bernika v Cezarejo pozdravljat Festa.

14. Ko sta se pa več dni tam mudila, pové Fest

kralju zadevo Pavlovo, govoreč: Nekega moža je pustil Feliks v ječi,

15. Za voljo kterega so, ko sem bil v Jeruzalemu, prišli k meni véliki duhovni in starešine Judovski, proseč, naj ga obsodim;

16. Kterim sem odgovoril, da ni navada pri Rimljanih, da bi se izdal kakošen človek na smrt, dokler obtoženi nima pred licem tožnikov, in ne prejme mesta, da se zagovarja za krivico.

17. Ko so se torej tu sešli, sedel sem brez vsega odlašanja drugi dan na sodnišče, in ukazal sem moža pripeljati;

18. Kogar tožniki stojéč tam, niso nobene takošne krivice očitali, kakoršnih sem pričakoval jaz:

19. Nego nekošna vprašanja o svojej praznej veri so imeli zoper njega, in o nekošnem Jezusu, kteri je umrl, za kogar je Pavel trdil, da živi.

20. Jaz pa, ne vedoč, kaj bi na to vprašanje odgovoril, rekel sem, ako bi

hotel iti v Jeruzalem, in tam sojen biti za to.

21. Ko se je pa Pavel oglasil, da naj ga varujemo do Avgustove sodbe, ukazal sem ga varovati, dokler ga ne pošljem k cesarju.

22. Agripa pa Festu reče: Rad bi tudi jaz tega človeka slišal. On pa: Jutri, reče, ga boš slišal.

23. Drugi dan pa, ko je prišel Agripa in Bernika z veliko slavo, in sta vstopila v sodnišnico, z jezerniki in najimenitnejimi mestnimi možmi, in je bil Fest ukazal, pripeljejo Pavla.

24. In Fest reče: Agripa kralj, in vsi možje, kateri ste tu z nami! vidite tega, za voljo ktere-ga me je vsa množica Judov nadlegovala v Jeruzalemu in tu, kričeč, da ne sme živeti več.

25. Jaz pa, ko sem spoznal, da ni nič smrti vrednega storil, in se je tudi on sam sklical na cesarja, sklenil sem ga poslati;

26. Za ktere-ga nimam kaj gotovega pisati go-

spodarju: za to sem ga pripeljal pred vas, in zlasti pred tebe, kralj Agripa, da bom, ko se izpraša, imel kaj pisati.

27. Kajti neumno mi se zdí poslati zvezanega, krivice pa njegove ne naznaniti.

XXVI. POGLAVJE.

Agripa pa Pavlu reče: Dopusča ti se, da sam za-se govoriš. Tedaj se je Pavel zagovarjal, stegnivši roko:

2. Srečnega se štejem, kralj Agripa, da se imam danes pred teboj zagovarjati, za vse, česar me Judje dolže:

3. Zlasti, ker vém, da poznaš vse šege in pre-pire, kateri so med Judi: za to te prosim, da bi me potrpežljivo poslušal.

4. Življenje torej moje od mladosti, kakošno je bilo od začetka med narodom mojim v Jeruzalemu, vedó vsi Judje,

5. Poznajoč me od začetka (če hočejo pričati), da sem po najostrejšej

ločinki vere naše živel ko Farizej.

6. In sedaj stojim pred sodbo za voljo upanja obljube, katero je obljubil Bog očetom našim;

7. Ktero dvanajsteri rodovi naši, služoč *Bogu* noč in dan, upajo doseči. Za voljo tega upanja sem, kralj Agripa! tožen od Judov.

8. Kaj? Neverjetno vam se zdí, da Bog mrtve obuja?

9. Tudi jaz sem sicer menil, da moram zoper ime Jezusa Nazarečana veliko nasprotnega storiti;

10. Kar sem tudi storil v Jeruzalemu, in veliko svetih sem jaz v ječe zaprl, ko sem bil od velikih duhovnov oblast prejel. In ko so jih morili, pristajal sem na sodbo.

11. In po vseh shajališčih sem jih pogosto mučil in silil preklinjati; in neizmerno sem divjal zoper nje, in preganjal sem *jih* tudi noter do vnanjih mest.

12. In ko sem za tega voljo šel v Damask z

oblastjo in dovoljenjem od velikih duhovnov:

13. O poldne na potu sem videl, kralj, z neba luč svetlejšo od svetlobe solnčne, koja je obsijala mene in tiste, kateri so bili z menoj.

14. In ko smo vsi padli na zemljo, slišal sem glas, da mi pravi v Hebrejskem jeziku: Savel! Savel! kaj me preganjaš? Teško ti je proti ostnu brcati.

15. Jaz sem pa rekel: Kdo si, Gospod? On pa reče: Jaz sem Jezus, kterega ti preganjaš.

16. Ali vstani in stopi na noge svoje; za to namreč sem ti se prikazal, da te naredim za služabnika in pričo tega, kar si videl, in tega, v čemer ti se bom pokazoval;

17. In otel te bom od ljudstva in poganov, med ktere te sedaj pošiljam,

18. Da jim odpreš oči, da se izpreobrnejo od teme k luči, in od oblasti satanove k Bogu: da prejmo odpuščanje grehov, in

delež med svetimi po veri, ktera je v mene.

19. Za to, kralj Agripa! nisem bil nepokoren nebeškej prikazni,

20. Nego sem najprej tem, kateri so v Damasku in v Jeruzalemu, in po vsej deželi Judejskej, a po tem poganom oznanil, naj se spokoré in izpreobrnejo k Bogu, delajoč vredna dela pokore.

21. Za tega voljo so me Judje v tempeljnu zgrabili in izkusili z rokami umoriti.

22. Ali dobivši pomoč, ktera je od Boga, stojim do današnjega dné, in pričam malim in velikim, ne govoreč nič drugega nego, kar so govorili preroki, da se bo zgodilo, in Mojzes:

23. Da bo Kristus trpel, in da bo, prvi iz vstajanja mrtvih, luč oznanjeval narodu in poganom.

24. Ko je pa to odgovarjal, reče Fest z močnim glasom: Mešaš se, Pavel! Velika učenost tvoja ti jemlje um.

25. On pa reče: Ne me-

šam se, vrli Fest, nego besede resnice in razumno sti govorim.

26. Saj vé za to kralj, pred katerim tudi svobodno govorim; ne verujem namreč, da bi mu bilo od tega kaj neznano: kajti to se ni godilo v kotu.

27. Veruješ, kralj Agripa, prerokom? Vém, da veruješ.

28. Agripa pa Pavlu reče: Malo, pa me boš pregovoril, da Kristjan postanem.

29. Pavel pa reče: Želel bi od Boga, da, bodi si malo ali veliko, da ne bi samo ti, nego tudi vsi, kateri poslušajo danes, takošni bili, kakoršen sem tudi jaz, razen vezî teh.

30. In ko je to izgovoril, vstane kralj in poglavar, in Bernika, in kateri so z njimi sedeli:

31. In ko so bili na stran odšli, razgovarjali so se, govoreč: Ta človek ni nič smrti ali vezî vrednega storil.

32. Agripa pa Festu reče: Izpustil bi se lahko ta človek, da se ni sklical na cesarja.

XXVII. POGlavJE.

Kakor je bilo pa sklenjeno, da se imamo po morji odpeljati v Italijo, izročili so Pavla in nekaj drugih jetnikov stotniku, po imenu Juliju, od cesarske trume.

2. In stopivši na ladjo Adramitsko, da se popeljemo poleg Azijskih krajev, odrinili smo; in bil je z nami Aristarh Macedonec iz Soluna.

3. In drugi dan smo prišli v Sidon. In Julij je priljudno ravnal s Pavlom, in dovolil mu je k prijateljem iti in dati si postreči.

4. In ko smo odtod odrinili, peljali smo se za Ciprom, ker so nam bili vetrovi nasproti.

5. In ko smo morje, katero je med Cilicijo in Pamfilijo, prepluli, prišli smo v Miro Licijsko.

6. In tu je našel stotnik ladjo Aleksandrijsko, ktera je jadrala v Italijo, in del nas je va-njo.

7. Ko smo se bili pa mnogo dni počasi vozili, in komaj proti Gnidu prišli, ker nam veter ni dal, dopluli smo pod Kret pri Salmonu.

8. In komaj se vozeč mimo njega, prišli smo v nekikraj, kateri se imenuje Dobro Pristanišče, poleg kterega je bilo blizu mesto Laseja.

9. Ko je bilo pa veliko časa prešlo, in je bila voznja že nevarna, ker je uže tudi post minul, opominjal je Pavel,

10. Govoreč jim: **Možjé!** vidim, da hoče voznja z nevoljo in veliko izgubiti, ne le za blago in ladjo, nego tudi za življenje naše.

11. Ali stotnik je krmarju in gospodarju ladje bolj verjel, nego temu, kar je Pavel pravil.

12. In ker pristanišče ni bilo pripravno za zimovanje, sklenili so skoro vsi, odpeljati se odtod, ne bi li kako mogli priti do Fenike, da bi prezimili v pristanišči

Kretskem, ktero gleda proti jugu in zahodnjemu severju.

13. Ko je pa jug potegnil, misleč, da bodo namen dosegli, odrinili so, in peljali so se blizu ob Kretu.

14. Ali ne dolgo po tem se vzdigne njemu nasproti vihar vrtinec, kateri se imenuje Vzhodnji sever.

15. Ko je pa ladjo zaneslo, in se ni mogla vetru upirati, izročili smo jo valovom, in nosili so nas.

16. Ko nas je pa pod neki otočič, kateri se imenuje Klavda, zaneslo, komaj smo mogli zadržati čolnič;

17. In ko so ga vzdignili, poslužili so se pripomočkov, in ovili so ladjo; in boječ se, da ne bi na kleče zadeli, spustili so jadra, in tako so se peljali.

18. Ko nas je pa vihar hudo metal, izmetavali so drugi dan.

19. In tretji dan smo s

svojimi rokami ladijno orodje izmetali.

20. Ko se pa ne solnce ne zvezde niso pokazale več dni, in ni majhena burja pritiskala, izginilo je uže vsako upanje, da bi se oteli.

21. In ko se uže dolgo časa ni jedlo, tedaj Pavel, stoječ sredi njih, reče: Imeli bi bili, o možjé! poslušati me in ne odriniti od Krete, in obvarovati se te nevolje in izgube;

22. A sedaj vas opominjam, da bodite srčni: kajti nobeno življenje od vas se ne bo izgubilo, razen ladja.

23. Prikazal mi se je namreč to noč angelj Božji, kogar sem, in komur služim,

24. Govorec: Ne boj se. Pavel! pred cesarjem imaš stati; in glej, podaril ti je Bog vse, kateri se peljejo s teboj.

25. Za to bodite srčni, možjé! ker verujem Bogu, da se bo tako zgodilo, kakor mi je bilo rečeno.

26. Imamo pa na neki otok naleteti.

27. Ko je pa štirinajsta noč prišla, in smo se vozili po Jadranskem morji, okoli polnoči zdelo se je mornarjem, da jim se bliža neki kraj.

28. In izmerivši globočino, najdejo dvajset sežnjev; a ko so malo dalje prišli, in so zopet izmerili globočino, našli so petnajst sežnjev.

29. In boječ se, da ne bi na skalnata mesta naleteli, vrgli so s krma štiri mačke, in želeli so, da bi se dan naredil.

30. Ko so pa mornarji gledali pobegniti iz ladje, in so spustili čolnič v morje, z izgovorom, kakor da hočejo s prednjega konca mačke spustiti,

31. Reče Pavel stotniku in vojakom: Če ti ne ostanejo v ladji, to se vi oteti ne morete.

32. Tedaj so vojaki odsekali vrví čolniču, in pustili so, da je izpadel.

33. A ko se je uže danilo, prosil je Pavel vse, da naj vzemó jedí, govoreč: Štirinajsti dan je danes, kar čakate in živite brez jedí, ne vzemši ničesar.

34. Za to vas prosim, da vzemite jedí; kajti to je za vaše zdravje: ker nikomur od vas ne bo las z glave spadel.

35. In ko je to rekel, vzal je kruh, in zahvalil je Boga pred vsemi; in prelomivši, jel je jesti.

36. Tedaj so vsi srčnejši postali, in vzeli so tudi oni jedí.

37. Bilo nas je pa vseh duš na ladji dve sto šest in sedemdeset.

38. In ko so se nasitili jedí, olajšali so ladjo, izmetavši žito v morje.

39. Ko se je pa zdanilo, niso poznali dežele; ugledajo pa neki zaliv, ki je imel breg, na ktereга so mislili, ko bi mogli, izvleči ladjo.

40. In ko so bili mačke vzdignili, prepustili so

ladjo morju, odvezavši ob enem vrví krmil; in razpeli so prednje jadro po vetru, in vozili so se proti bregu.

41. Ko so pa naleteli na kraj, kateri je imel po obéh stranéh morje, zaudarili so z *ladjo* ob peč; in prednji konec se je nasadil in je ostal trd, a krm se je razbijal od sile valovja.

42. Vojaki pa so se dogovorili, da bodo jetnike pomorili, da ne bi kdo izplaval in pobegnil.

43. Stotnik pa, hotoč Pavla ohraniti, prepové njih naklep, in ukaže, naj tisti, kateri znajo plavati, najprej izkočijo in izidejo na zemljo;

44. Drugi pa nekteri na deskah, nekteri pa na *kosovih* od *ladje*: in tako se je zgodilo, da so vsi živi izšli na zemljo.

XXVIII. POGLAVJE.

In ko so se bili oteli, tedaj so spoznali, da se otok imenuje Melita.

2. Divjaki pa so nam izkazovali ne majheno ljudmilost; kajti naložili so grmado, in sprejeli so nas vse, za dež, ki je šel, in za mraz.

3. Ko je pa zgrabil Pavel kup hoste, in je del na ogenj, izde gad od vročine, in obesi mu se za roko.

4. Ko so pa videli divjaki, da mu visi zver na roki, govorili so med seboj: Gotovo je ta človek ubijavec, kterega, otetega izmorja, pravica maščevavka ne pustí živeti.

5. On pa otrese zver na ogenj, in nič hudega mu se ni zgodilo.

6. Oni so pa čakali, da bo otekel ali hkrati padel in umrl. Ko so pa dolgo čakali, in so videli, da mu se nič hudega ne zgodí, premenili so se, in pravili so, da je Bog.

7. Okoli tega kraja pa so bile pristave poglavarja otoka, po imenu Publija, kateri nas je sprejel in tri dni prijazno gostil.

8. Zgodí se pa, da je oče Publijev od mrzlice in griže bolan ležal; k temu Pavel vnide, in molivši, položí na-nj roke, in uzdravil ga je.

9. In ko se je to zgodilo, dohajali so tudi drugi, kateri so imeli bolezní na otoku, in ozdravljali so;

10. Kteri so nas tudi z velikimi častmí častili, in ko smo odšli, naložili so, kar je bilo potreba.

11. A po treh mesecih smo se odpeljali na ladji Aleksandrijskeje, ktera je bila prezimila na otoku, in je imela znamenje Dvojčekov.

12. In pripeljavši se v Sirakuz, ostali smo tu tri dni.

13. Odtod smo se okoli peljali, in prišli smo v Regijo, in ko je en dan potem potegnil jug, prišli smo drugi dan v Puteole.

14. Tu smo našli bratov, in prosili so nas, naj bi pri njih prebili sedem dni; in tako smo prišli v Rim.

15. In odtod, ko so bratje slišali za nas, izšli so nam naproti noter do Agapijevega Trga in Treh Krčem; in ko jih je videl Pavel, zahvalil je Boga, in napoluil se je zaupanja.

16. Ko smo pa prišli v Rim, izročil je stotnik jetnike vojvodu; a Pavlu se je dovolilo prebivati, kjer sam hoče, z vojakom, kateri ga je varoval.

17. Zgodí pa se po treh dnéh, da skliče Pavel prvake Judovske; in ko so se sešli, govoril jim je: Možjé bratje! da si ravno jaz ničesar nisem storil zoper narod ali šege očetovske, vendar so me zvezanega iz Jeruzalema izročili v roke Rimljanom;

18. Kteri so me, zaslišavši me, hoteli izpustiti, za to, ker ni bilo nobene smrtne krivice na meni.

19. Ko so se pa Judje ustavljali, prisiljen sem bil sklicati se na cesarja, ne kakor da bi narod svoj imel za kaj tožiti.

20. Za voljo tega torej vzroka sem vas poklical, da bi *vas* videl in ogovoril; kajti za voljo upanja Izraelovega sem okovan v to verigo.

21. Oni mu pa rekó: Mi nismo ne pisem za-te prejeli iz Judeje, in tudi nobeden izmed bratov ni grišel, da bi sporočil ali povoril kaj o tebi hudega.

22. Prosimo pa slišati od tebe, kaj da misliš; kajti za to ločinko nam je znano, da jej se povsodi zoper govori.

23. In ko so mu odločili dan, prišlo jih je k njemu v stanovanje veliko; katerim je razlagal, pričevaje, kraljestvo Božje, in izkazuječ jim to, kar se dotiče Jezusa, iz postave Mojzesove in prerokov, od zore do mraka.

24. In nekteri so verovali temu, kar *jim* je pravil, a nekteri niso verovali.

25. In ker niso bili ene misli med seboj, odhajali so, ko je rekel Pavel eno besedo: Dobro je po-

vedal sveti Duh po Izaiji preroku očetom našim,

26. Govoreč: „Pojdi k temu ljudstvu in reci: S sluhom boste slišali, in ne boste umeli; in z očmi boste gledali, in ne boste videli.“

27. Kajti okamenelo je srce temu ljudstvu, in z ušesi težko slišijo, in oči svoje so zatisnili: da ne bi kako z očmi videli, in z ušesi slišali, in s srcem umeli in izpreobrnili se, ter bi jih uzdravil.“

28. Bodivam torej znano, da se je poganom poslalo zveličanje Božje; oni bodo tudi poslušali.

29. In ko je to povedal, odšli so Judje, in imeli so mnogo prepira med seboj.

30. Ostal je pa Pavel celi dve leti v svojem najetem stanovanji, in sprejemal je vse, kateri so dohajali k njemu,

31. Oznanjujoč kraljestvo Božje, in učeč to, kar je Gospoda Jezusa Kristusa, z vso srčnostjo, in nikdor mu ni branil.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000048601